

Dva muži vedle kol

Prožili a vzpomínají
Jirka Schuster a
Standa Kuchyňa

Obrázky nakreslila
Eliška Tesařová

Tato (s prominutím) kniha by se měla povinně dostat do školních škamien, aby na ní učitelé dle jepsu demonstrowali nesmyslnost své existence.

Tak, jako vznikla tato (s prominutím) kniha, tak vznikají všechny výklady dle jin.

Dva lidé prožijí společně několik nezapomenutelných dní, mají k dispozici dobové materiály a přece jejich se vzpomínky liší a to někdy i podstatně.

Troufnu si tvrdit, že kdyby s námi cestoval někdo teletí, divil by se, co to píšeme za nesmysly, vždy všechno bylo úplně jinak.

Dále pak je tato (s prominutím) kniha určena lidem, kteří ve své uléhaje netuší, že prožili den.

Lidem, kteří se neumí kolem sebe dívat a myslí si, že dobrodružství lze zažít toliko v divočině, i exotické cizině.

Jiří se jednou setkal s mladíky, kteří podnikli cykloturu z Brna na Lipno. Jiří se dychtivě vyptával na zážitky a mladíci jen kroutili hlavami, nechápajíc, o čem že to mluví.

Prostě jeli na Lipno, tam se týden koupali a jeli zase zpět.

V létě 1999 jsme se na Kvildě setkali po létech s Mácou. Sestřenka mi k mé velké radosti předala fotokopie zpráv, které jsme jí s Jirkou posílali z našeho dobrodružného cestování.

Při zpáteční cestě jsme se zastavili v Brně, kde jsem Jirkovi předestel svůj plán. Napíšeme, nezávisle na sobě své vzpomínky a potom z toho vytvoříme knihu, kterou se budeme holedbat.

Musím se skromně přiznat, že jsem celý rok pilně pracoval. Práci na knize jsem přerušil pouze v případech, kdy jsem Jiřímu připomínal neúprošnost bhu asu. Jaká byla má radost, když mi po roce proseb, slibů a vyhrážek přišla z Brna objemná obálka s adresou napsanou mně tak známým a drahým rukopisem. Netrpěliv jsem ji roztrhl a tělesoucí se rukou vyvalil šest listů formátu A4, jednostranně hustě popsaných. Přetl jsem a zamyslel se.

„Jirka se mně.“ zvěstoval jsem svojí ženě Anně, „Na stará kolena se stává peřlivcem. Zde mi poslal něco jako obsah svého dílka. Jakousi kostru, na niž vyfabuluje své vyprávění. No, alespoň už začal psát.“

Anna však vyslovila domněnku, že to zřejmě nebude skelet, nýbrž dílko již hotové.

„Neurážej Jirku!“ bránil jsem přitele, „Chceš snad říci, že po týdnu prožitém v mé společnosti putováním skal a stepí divočinou si uchová ve své bystré hlavě něco pár nesouvislých útržků?“

„Naopak,“ odvětila žena Anna, „musím vzdát hold a vyslovit bezmeznou úctou
lovku, který po týdnu prožitém s tebou putováním skal a stepí divočinou si
uchová v hlavě víc než jásavý nápis - P EŽIL JSEM!“

Pemýšlel jsem, co mu na tom mohlo trvat rok, pak jsem si všiml, že jeho
elaborát je psán na stroji ...

Jak to za alo

Jirka

Je známo, že géni m bývá často nemožné pochopit, i zvládnout n které v ci
jednoduché, až prostinké. I já jsem tímto p ípadem. Nikdy se mi nezda ilo
stisknout spouš fotoaparátu tak, aby kone ným výsledkem byl snímek. Moje
nadání, vyfotografovat i v nejjasn jším dnu absolutní ěrno, nebylo dosud
docen no. Nemohu proto podpo it svoji perforovanou pam obrazovými
doklady.

Mezerovitost mé pam ti nezabra uje, aby se p ed mými zraky z eteln
nevybavovaly d je a situace, v nichž figuruji jako osoba p íkladná, vybavená
veškerými lidskými ctnostmi.

Po átkem toho slavného roku mi Standa p edvedl dárek, který jeho dychtiv
rozzá ené o i objevily pod váno ním stromkem. Jednalo se o p evážn
kovovou konstrukci, kterou p esv d en nazýval jízdním kolem. Když jsem se
svižn vyhoupl na tu v c a absolvoval jízd u, nabyl jsem p esv d ení, že je-li
tento objekt skute n jízdním kolem, pak se nejednalo o nadílku, nýbrž o
pomstu.

Jsem p esv d eným zastáncem tvrdých pravd, vrhaných p ímo do zrak , ale
tehdy, stále ještě ve stresu z prožitého nebezpe í, jsem ze sebe nevypravil slova.
Standa zatím stup oval své nadšení pro ten agregát, až dosp l k tvrzení, že na
n m bude jezdit. Vyvrcholením byl nápad, že na n m pojede za svou sestrou na
Lipno. Moje vyt eš né o i, prudkou gestikulaci a hr zou zaškrčené zvuky si
vyložil jako žádost a velkoryse m k cest p izval.

Nebral jsem v úvahu lidskou touhu po velkých a slavných ěnech, když jsem
spoléhal, že zapracuje as a zdravý rozum.

Pe liv , systematicky s odpov dností k p edsevzatému úkolu, za al Standa
konat p ípravy.

Prostudoval všechny dostupné mapy a sestavil podrobný itinerá , znal umíst ní

patník , které jsme cestou m li m íjet i latinské názvy plevel rostoucích kolem nich.

P e etl knihu - Honzíkova cesta.

Každodenn po procitnutí se smá el ve studené vod , což nazýval otužováním, netuše, že my, praví otužilci, vydáváme s rozkoší svá t la ledovému živlu teprve po dokonalém probd ní, ne tedy v zmatené, otup lé rozespalosti.

S um leckou dovedností zhotovil nápisy na tri ka. Jestliže v tom ase kdejaký trouba nosil na hrudi jméno n které z v hlasných universit, my jsme nosili název školy nám nejmilejší a nejbližší, školy zvláštní, i pomocné.

Tyto p ípravy mne po dlouhé m síce nevyrušovaly v mé nete nosti, až zbývalo pár dn do stanoveného startu a já si uv domil skute ný stav v cí. Za 200 K s jsem si zaopat il mechanismus velice p íbuzný Standovu, nesoucí však zna ku Favorit.

Pom rn rovnými st ihy jsem z džín vytvo il kra asy, koupil bílé froté ponožky a modré Botasky. Tato barevná kombinace mi p ípadala velice elegantní. Pozd jší dešt zp sobily p erod elegána v Meresjeva, nebo modrá barva tuzemské obuvi bez obtíží tuto opoušt la, aby se neodstraniteln vsákla do p vodn bílých ponožek a pokožky na nohou. Tím jsem vzbuzoval dojem, že šlapu nohami zachvácenými gangrénou. I p es letní as našli se takoví, kte í diagnostikovali omrzliny.

Standa

Jednoho dne zazvonil zvonek a když jsem vyhlédl z okna, spat il jsem dole Jirku, což m síce pot šilo, ale njak moc nep ekvapilo. Jezdil totiž ob as do Sigmy na montáže. Vrtalo mi sice hlavou, že by se v Olomouci nenašel

lov k, který by dokázal sva it pár trubek To si na to museli zvat machry až z Brna Radji jsem se na to Jirky neptal, protože vím, jaká by byla odpov á na zbyte n zvedat jeho již tak dost vysoké sebev domí.

Co m zarazilo, bylo kolo o které byl furiantsky op en. Byla to p kná favoritka a i z t etího poschodí jsem post ehl, že má vše, co má p kná favoritka mít. Nedovedl jsem si p edstavit, že by mu n kdo v Olomouci takové kolo zap j il. Skute n pak vyšlo najevo, že mu jej nikdo nep j il, ale že on sám je jeho vlastníkem. Nedalo mi, abych se nezeptal, pro ten bicykl táhl sebou do Olomouce vlakem. Mohl mi je p edvést u p íležitosti mé nejbližší návšt vy Brna. On m však šokoval odpov dí, že jej netáhl do Olomouce vlakem, protože na n m p íjel z Brna což dokazoval propoceným tri kem.

Je nasnad , že když mi Ježíšek donesl toho roku Ukrajinu kolo sov tské

výroby, vážící cca 25 kg a tak rafinovaně zpracované, že i při jízdě z mírnějšího svahu bylo nutno pomáhat šlapáním do pedálů, nemohl jsem se do katjara, abych i já dokázal svou sportovní zdatnost. Celou zimu jsem pilně trénoval na trase Olomouc - Dolany - Kopecké - Olomouc abych jednoho krásného jarního jitra vsedl na Ukrajinu a sesedl až v Brně. To se mi skutečně podařilo a tak jsme si byli rovni.

Když mi j veloped uvidl Honza Rotter, zatvářil se velice překvapeně a začal si je zevrubně prohlížet.

*„Převod jsem si myslel,“ vysvětloval, „že je to kolo mého dědečka, které dostal osobně od pana Laurina. Ale to málo modernější brzdy. Mohu se svést?“
Když dokončil jízdu kolem bloku, tvářil se velice zamýšlen: „Pochopil jsem, proč dědek nakazoval své velo Kostitě asem!“*

Začali jsme tedy přemýšlet, jak tyto naše schopnosti využít a tak se zrodil nápad: Expedice Brno - Přemyslovský výto.

Při jedné válečné poradě jsme dospěli k názoru, že bychom se mohli odlišit od obyčejných uživatelů silnic. Dáša sice tvrdila že nás dva na silnici určitě nikdo nepřehlédne, ale to nám nestačilo. Jako nejvhodnější odlišovací prostředek se nám jevil nějaký vhodný trik. Po obchodě obchod bylo jasné, že naše vysoké nároky není obchodní síť schopna ukojit. Chtěli jsme něco extra. V ulicích jsme si všimli, že nejvíce triky zdobí názvy všelijakých škol. Samozřejmě amerických. Myslím, že by se třeba našel odvážlivec, chtící od nás, Moravanů a moravských patriotů, abychom propagovali jakési pochybné americké školy. Když už se holedbat vzdám, tak naší poctivou ZDŠ. Já bych si mohl dát nápis ZDŠ Zeyerova 25 Olomouc, ale Jirka si nemohl vzpomenout kam chodil do školy a když jsem mu zeděčešku na Zeyerce ukázal, prohlásil, že téhle krabici on reklamu dělat nebude. Hledali jsme tedy dál. Jirka navrhl blbšulku (pomocná škola). Jenže to zas neznalo dosti honosné. Listováním v anglické konverzaci jsme zjistili, že tato se anglicky nazývá - school for mentally and physically handicapped children - a vše bylo jasné.

Hned druhý den jsme zakoupili triky, spray a na balkóně vytvořili za pomoci písmen, jakési míče a vložky do boty krásný nápis. Nedalo nám to a hned jsme si šli do města vyzkoušet co to udělá s lidmi. Vzbudili jsme mnoho zájvu, ale nikdo si neuměl přeložit, co to vlastně reprezentujeme. Trošku mi mrzelo, že mě málo olomoučanů a takovou neznalostí jazyka Shakespeara zklamali, ale utěšoval jsem se, že i když Jirka tvrdí opak, v Brně to nebude lepší. A málo jsem pravdu!

Velice mi pomohl pan Chmelík, který mi prozradil, že má doma tropickou

p ilbu. To bylo n co pro mne! Hned jsem jej za al zpracovávat a skute n se mi dostalo p íslibu, že za t i hodiny práce na jeho zahrádce mi ji p enechá. Ne zahrádku, p ilbu!

Zde bych m l trošku p íblížit pana Chmelí ka. Ne neprávem m l v turnusovém seznamu idi olomouckých tramvaj íslo 1 (já m l 13). Byl skute n skute n nep ekonatelný a o jeho kouscích se tradují legendy. Jedna z nejkráasn jších:

Na Nový rok dostali dispe e i hlášku, že se Olomoucí plouží zástup n kolika tramvaj í, který se neustále rozr stá. Nasedli tedy do auta a vyjeli zjistit, co je ve v ci. Skute n narazili na dlouhatánský již pr vod tramvaj í a v první pan Chmelí ek. Práv stál na zastávce a tak dispe e i spat ili kterak tento dobrý muž každému nastupujícímu srde n pot ásá pravicí, p i emž jim p eje

No a tak jsem p íšel k tropické p ílb

Tento pán byl také vášnivým zahrádkářem a bylo mi poznat, že je taková skutečná vášně schopná. Když jsem se totiž dostavil ku slíbené brigádě, nemohl jsem parcelu pana Chmelíka nenajít. Byla to totiž jediná zahrádka široko - daleko. Na podzim přes tuto kolonii přešla hráz v podobě plynovodu, po kterém zůstal hluboký a široký příkop. Zahrádkář mi bylo přislíbeno, že hned z jara se dostaví s těžkými mechanizmy a uvedou terén ve stav alespoň přibližně podobný tomu před započatím kladení potrubí. Je nasnadě, že mechanizmy nepřišly ani z jara, ani po jaru a nešťastná zahrádkářka i břežní oděra k jablu a bylo jim čím dál jasnější, že letos budou muset edkvičky a okurky kupovat. Jediný, kdo oděra k jablu nechal, byl náš hrdina. Vzal krompáč, lopatu a kolečka a vlastnoručně si sváděl zaházel, urovnal a skutečně stihl i zaset.

Brigáda na jeho latifundii mi dala hodně do života. Na vlastní oči jsem viděl, jak to vypadá, když se pracuje nesystematicky. Vytáhl z tašky sáček. Prozradil mi, že jsou to nějaké vzácné květiny, které sháněl několik let. Pak se zaal rozhlížel, kam bychom je zaseti. Chodil zamyšlen po zahrádce a brumlal si: „Tady jsou okurky, Tady mrkev, ne, mrkev je támhle, tady je salát. Vlastně salát jsem ještě nesešel. Toto je prázdné, sem dáme květiny.“

Začali jsme upravovat záhon a zjistili jsme, že tam jsou již brambory. Našel tedy jiné místo, o němž sice nevěděl, zda je prázdné, ale usoudil, že pokud prázdné není, je tam červená epa a ty květiny vadit nebudou, naopak, bude to příná kompozice.

Později, když vše vyrašilo, zjistil, že tam skutečně byla červená epa, ale i dýně. Chlubil se mi, že ten záhon vypadá opravdu nádherně. Když jsme zaseti semínka, vysypal z těžké tašky, kousky skla, keramiky a jiných cetek, které posbíral po smetištích a rumišťích. Tyto jsme pak zalévali do betonu a tak vznikaly „ozdobné“ dlaždice, jimiž si zdobil chodníky na zahrádce.

No a tak jsem tedy přešel k tropické přilbě

Aby mi jízva jšek byl dokonalý, bylo mi třeba i krátkých kalhot. Přebíral jsem svůj skrovný šatník a vybral staré rifle a poprosil sousedku Janu, která se živila pomocí šicího stroje, o potřebné úpravy. Tato se svého úkolu zhostila, k mé veliké radosti ve stanoveném časovém limitu. Radost mi nezkalila ani její poznámka, že už dlouho nezacelovala na jedné kalhotě tolik dní. Neměl jsem dojem, že by rifle byly v tak dezolátním stavu, ale nebyl však čas na sebeobhajobu, jelikož bylo třeba vydat se na cestu. Když jsem si chtěl

později vložit do kapsy i svůj kapesník, zjistil jsem, že mi Jana pozašívala i kapsy.

Jelikož jsem nechtěl být fyzicky znevýhodněn, rozhodl jsem se jet do Brna vlakem. Kolo jsem poslal den před tím jako spouštinu a tak s ruksakem a veselou myslí jsem vyrazil na cestu. Hned za prvním rohem jsem však šlápl na uvolněnou dlaždici pod níž zbylo po vlnějším deštúku něco vody a moje iště texasky už nebyly iště. Byl jsem však optimisticky naladěn a řekl jsem si: „Svět dříve jsem si již vybral, a s písní na rtech už nevím jakou jsem vyrazil vstříc dobrodružství.

Je zajímavé, že nám naši cestu všichni záviděli a jenom různé neodkladné povinnosti jim zabránily cestovat s námi. Pamatuji si, že dokonce i René, jehož jediným zájmem byly ženy a jejich povahy, *Jen pro ilustraci: Nadšený René pošel z koncertu Marie Rottové a na naše dychtivé dotazy jaké to bylo, prohlásil zasněně: „Ta má dudy!“* projevil lítost nad tím, že nemůže jet také. Ještě nás povzbudil, že se blíží teplá vlna, poplácal nám šatnou cestu a odešel zasmušile za svými zájmy.

Když jsem pojedl do Brna, měl už Jiřík sbaleno, protože jsem ho vystrašil asovým plánem, který předpokládal brzké vstávání Jirkova smrti. Bylo domluveno, že v tšinu propriet vezme Jirka, abych se s tím nemusel vláčet z Olomouce. Když jsem navrhl kontrolu, vysloužil jsem si vyčítavý pohled Jirkova s poznámkou, že on, zkušený cestovatel si nezaslouží tolik nedůvěry od lovka, který byl na vandru naposledy před kolika lety, zatím co on... Už si nepamatuji, jak se mi podařilo jej uchlácholit.

Aby dokázal, že myslel skutečně na vše, pochlubil se zbrusu novým fotoaparátem značky Pionýr, který za 60 Kč s pro tuto příležitost zakoupil. Zajásal jsem a hned jsem se navrhl do funkce expedičního fotografa, což jsem dodal faktem, že jsme kdysi měli doma fotoaparát (deskový) a dokonce jsem i viděl našeho souseda, pana Šubu, kterak fotil.

Jiří se mým dodáním vysmál a prohlásil, že svůj fotoaparát nesvídá jakému diletantovi. Fotit bude on. Na mě jipádný argument, že nemá s touto složitouinností nijaké zkušenosti, významně poklepal prostředníkem pravé ruky na návod k použití, který ležel na stole, otevřený na straně 2 První kroky. Tam prý je vše a již jej dkladně prostudoval.

Podotkl jsem, že držel-li se návodu k použití, má veliké štěstí, že tento fotoaparát není sovětské výroby. Jelikož se na mne nechápavě zadíval, popsal jsem mu, jak jsem koupil mamince sovětské kukačkové hodiny.

Když jsem je přinesl, matka nebyla doma a tak jsem se rozhodl je zavést na stůl, abych znásobil efekt překvapení. Otevřel jsem krabici, vybalil z ní hodiny a vybalil je z papíru. Spolu s hodinami byl v papíru zabalen i návod (v azbuce!). Poskládal jsem hodiny bez použití návodu, zavěsil na stůl a pozorující jejich kyvadlo čekal jsem na kukuřku a matku. Jedna i druhá si dávaly načas a tak, když jsem se začal nudit, sáhl jsem po návodu. Byl to skutečně podrobný návod: 1. Otevřete krabici. 2. Vyndejte hodiny z krabice. 3. Vybalte hodiny z papíru. Dál jsem nečetl, zaujal mě totiž problém jak se lidé, ne tak technicky erudovaní jako já a tudíž potřebující návod k tomuto dostanou.

Po delší debatě jsme přišli na fakt, že bude-li fotit Jiří, nebude ho na fotkách vidět a on se pak nebude moci vychloubat. Budou-li fotit já platí to jistě o mně. Tak jsme se dohodli na kompromisu. Polovinu ku filmu vyfotí Jiří a polovinu ku já. A hned se hukáče, kdo z nás dvou je lepší fotograf!

Brno - Přední Týloň

Raport . 1

Standa

Drahá sestenko,
tak jsme se tedy opravdu vydali na tu fantastickou cestu. Nebudu se moc široce rozepisovat, i když zážitek je skutečně na jeden jediný den až moc, ba dá se říci příliš.

Tedy, podařilo se mi vzbudit již ve 4.00 jak jsem si předsevzal a dokonce se mi podařilo vzbudit i Jiřího. V 4.35, kdy už byl hotov čaj a polévka a krátce nato, již v 5 hodin a 6 minut a 50 vteřin mého přesného času jsme vyrazili. Pochopitelně že ne přímo k cíli, jak by to udělal každý. My musíme mít něco extra. Tak jsme jeli za Jiříkovou sestrou. Tím před obydlení této Jiří zjistil, že má poněkud podhuštěnou přední pneumatiku. Po kratší úvaze a hlasité poradku potěše dosud spících obyvatel jsme vyměnili gumy ku ventilku a jelo se dále směrem k bílým podlé skal.

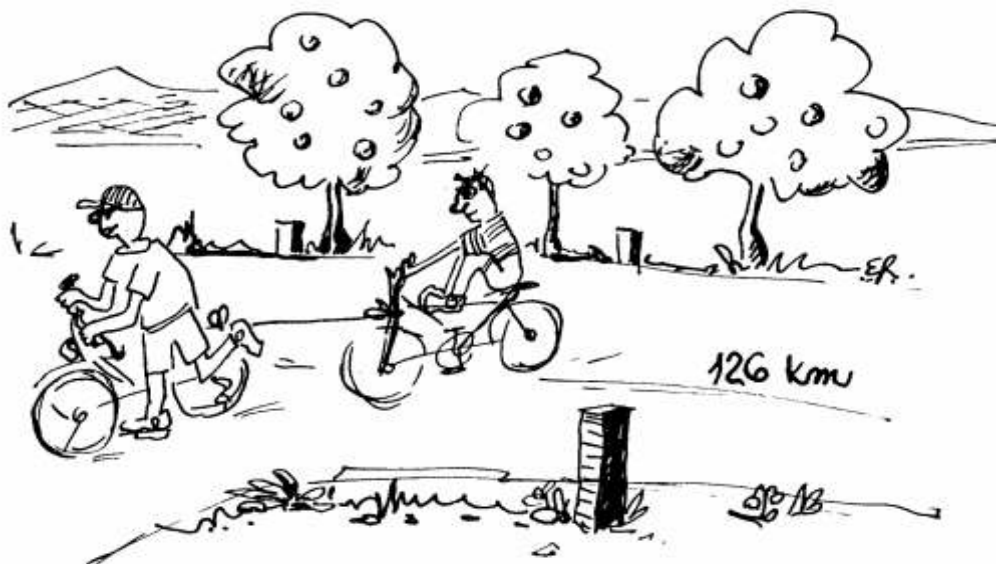
Největším městem ve střední Evropě je patrně Brno. Soudím tak podle toho, že nám trvalo něco přes hodinu, než jsme se z jedné z mnoha periférií dostali ven. Nepočítám v to přestávky zapříčiněné drobnými opravami. Rozsypaná přehazovka, porouchaná přehazovka a špatně fungující přehazovka. Po těchto technických opravách nám již vskutku nic nebránilo v cestě. Jenom jedna podružná maličkost kazila jinak téměř plynulou jízdu. Jiříkova přehazovka. Do kopce musel přišky a z kopce jsme jeli asi dvakrát.

Lež jsme chlapi a tak do 10.00 se nám podařilo 2x sníst a urazit vzdálenost cca 50 km do Dukovan, kde má Jiří jakousi přítelkyni Mireku. Ta nás uvítala s otevřenou náručí. Zařkala nás: „Chlapi, nejezdte dál. Tady je taky přehrada a navíc, rostou houby.“ Nedali jsme se ovšem zlákat, spravili jsme Jiříkovo přehazovku a vyrazili na další putování. Zetelně si vzpomínám na okamžik, kdy jsme Mirece a jejím dětem slibovali, že obědvat budeme v Telci a ve večer v Kamenici nad Lipou. Byla to pyšná slova a přišel zasloužený trest.

Opustili jsme Dukovany a 50 m za obcí jsem pro změnu zjistil já, že mám málo vzduchu v zadním kole. Bohužel to nebyla jen ventilgumka a tak jsme vybalili vercajk a začali, k obveselení kolem jedoucích, lepit. To se skutečně podařilo a jako blesk se prohnalo naše dueto další vsí. Těsně před Račicemi se ulomila konečná Jiřkovice p. Házova ka. Jal se tedy tuto rušičku demontovat a já jsem se zalíbením sledoval. Jaká to krása! Nu, dodemontoval a že jako pojedeme i když s obtížemi. Vsednu tedy na kolo a hledám, zadní pneu prázdné. Tak jsme pokračovali šlapali vedle kol. Bylo nám těžší projít jakousi vsí do hospody. Stáli jsme se rázem sensací sezony. Ženy na zápražích jen zíraly, nemočné slova. „No co,“ volali jsme na nás, „nevidíte jste jest cyklisty? V restauraci jsme si dali oba pivo! To zíráš co_“

No, skončili jsme v lese u potůčku. Pojedli jsme a to: předkrm - BEDLA opékaná se solí, polévka - masová s rýží a HOUBAMI, hlavní jídlo - luncheon meat na HOUBÁCH. No a dojedli jsme se chlebem a zapili to čajem bez hub. Zalepil jsem kolo, Jiřkovice se podařilo zničit náklady a teď. Pak jsem objevil seník, ve kterém jsme se rozhodli přenocovat, jelikož to vypadá na dešť. Cestou sem se mi podařilo, i přes úplně prosby Jiřkovice optičně. Jak, to nevím, je to asi 500 m cesty. Tak jsme znovu zalepili, necháme to do rána, sedíme nahoru v seníku u okénka, píšeme tenhle report a pozorujeme lesní zvířata.

Doufám, že aspoň něco a teď

Stali jsme se rázem sensací sezony

Jirka

Dnes už vím, že lije-li nep etržít n kolik dn , jedná se o teplou vlnu. Tehdy jsem to nev d l, proto jsem jevil spokojenost , když mi Standa ohlásil, sotva v první den našeho putování ke mn dorazil.

Bylo to v hodinu, dle mého mín ní naprosto nevhodnou pro vstávání z lože, ale Staník po cest z Olomouce byl sv ží, energický, plný optimistického o ekávání.

Zatím, co jsem zdlouhav za ínal vnímat sv t, zeptal se mne, jestli jsem na cestu p ípravil i sv j dopravní prost edek. Z ejm m l na mysli všelijaké promazávání, cíd ní, se izování a utahování. P ítakal jsem, a koli jsem pouze prov íl po et kol mého monstra.

B hem necelé hodinky jsem procítl natolik, že jsem byl schopen vyrazit. Naložili jsme tedy bagáž a vyjeli nejprve k mé sest e s klí em od bytu, aby p ípadn zalila mou pokojovou flóru, i když soustavným šlecht ním jsem dokázal vyp stovat suchomilné rostliny i z potos .

A pak už jsme opoušt li rodné mé m sto, což se nedo kavému Staníkovi zdálo zdlouhavé.

Stále jsme ješt Brno vid li, když se za ala projevovat jakási technická závada a záhada na mé p ehazova ce. Závadu jsem odstranil z ejm vhodným kamenem, protože krom n žek na nehty, jejichž vlastnictví si sám nedokážu vysv tlit, jsem nevezl žádného ná adí.

Než jsme dorazili do Dukovan, tehdy ješt nezhyzd ných atomovkou, opakoval jsem tuto opravu n kolikrát, nad ímž Staník projevil vy ítavé znepokojení.

V Dukovanech jsme se osv žili u mé kamarádky Mojmíry, která naléhala, abychom setrvali déle, že rostou houby, že nás její manžel zavede po svém p íchodu do svých tajných lokalit, houba sky vd ných. Váše cestovatelská markantn p evážila vaše mykologickou, tak jsme oželeli n kolik tun hub, které jsme toho dne mohli nasbírat a vydali se na další pou .

Zvládli jsme dobrých 150 metrů, až k tabuli označující konec Dukovan, když Standa zjistil prázdnotu své zadní veloduše. Přesvědčený, odhodlaný neustoupit ani o píď, neustoupí desítky metrů zpět do dvorku, ze kterého jsme před krátkou chvílí vyjeli. Standa tedy spravoval kolo pod tabulí a já se to bez nadání pokoušel zaznamenat fotoaparátem.

Trvalé vyprázdnění Standovy duše, které nás před další cestou přibrzdilo, doplnila moje přehazovačka, která se dokázala zdeformovat tak, že se stala pro mě z nepronikavé. Nezbylo než ji ukrotit a metnout do lánu, čímž se mě stal delším než bylo kolo před jízdou a soustavně padal.

Tato situace přivedla Standu k zoufalosti, v níž vyslovil myšlenku pokračovat dále vlakem.

To jsem samozřejmě odmítl. Považoval jsem a stále ještě považuji za deklasující a potupné zařazení jako smělý cyklista a skončit jako pasažér.

Ze Standova itineráře nezbývalo kromě cíle pranic a on na něj rezignoval.

Pokračovali jsme tedy tak, že jsme svá kola vedli. Na vhodných úsecích jsem se s kolem rozbíhal a na něm naskakoval, abych setrvačností ujel několik desítek metrů, nebo jednu nohu na pedálu, druhou se odrážející, jel jsem jako s koloběžkou.

Standa tyto úseky absolvoval jako skutečný cyklista, když předtím dohustil svou splasklou pryž.

K oběma stranám vedle kol upoutávala zájem málo svytážených vesničanek, jimž jsme museli vysvětlit, že jsme jezdcí na kolech.

Na otázky kam míříme, jsme odpovídali, že na Západ, což sice bylo geograficky správné, le ideologicky vošajších.

Mám před ořezanými prázdnými lesními zákoutími s potokem a nedalekým krmelcem, nedovedu však po letech určit, kde toto zákoutí leží.

U potoka jsme uvažovali ve věci, jejíž všechny chody byly proloženy houbami. Pouze houby vají byly velice tvrdě odmítány.

Skutečně, toho roku vyrostlo v každém kraji víc hub než je králík v Austrálii.

Pokud je v dobových zprávách uváděno, že jsme houby sbírali, není to pravda úplná.

Sbíral jsem je já.

Standa brzy pojal k houbám všeho druhu hlubokou averzi, která se rychle změnila v zášť.

To já jsem na silnici pouští kolo a vrhal se do lesa pro houbu, kterou jsem zahlédl.

Nevyskytl se p ípad, že by tato houba vyr stala jako solitér, což zvyšovalo mou sb ratelskou euforii a Standovo zoufalství.

„Co s nimi chceš d lat?“ odrážely okolní kopce jeho ná ek.

M l pravdu. Sníst se takové množství nedalo, naložit nebo usušit jsme je nemohli. Vyskládal jsem tedy bohatou ko ist na kapotu vozu na kraji lesa a ne ekaje na díky houba jimž pat il, jsme se zrychlen vzdálili.

Za následující zákrutou jsem pustil kolo na silnici a vrhl se do lesa pro houbu ...

Pove e eli jsme tedy u pot ku a já, posiln n, jsem pomocí n žek a kamen rozebíral et z.

Standa propátral okolí a blízko našel krmelec se senem. Vylezli jsme si na seno a v sílicím soumraku pozorovali srny, které tudy chodily i s kolouchy k vod .

Standa

Pokud se dob e pamatuji, vyjeli jsme za tém kurop ní. V Brn se to nedá zjistit p esn . Nejsou tam slepice a tudíž nevíš, kdy za nou zpívat. Nebylo však moc sv tlo a to bylo n co pro Jirku, který se holedbal b loskvoucími ponožkami a ím mén sv tla, tím víc zá ily spolu s jejich nositelem.

Z úseku cesty Brnem a do Dukovan si toho moc nepamatuji. Ono se až na etné opravy Jirkovy p ehazova ky toho moc ned lo. Sv t spal a my, plni dosud sil a energie a optimismu pílili nezadržiteln vp ed.

Pouze v Ivan ících navrhl Jirka, že bychom mohli vzdát hold jednomu z nejv tších eských spisovatel - Janu Procházkovi. Nikde jsme však nevid li pomník, sochu í alespo pam tní desku v novanou tomuto velikánovi. Byl rok 1977. Ji í se cht l pozeptat místních. Jelikož jsme však cht li na kolech na Lipno a ne Zeleným Antonem zp t do Brna, vzdali jsme se provokací. Pouze jsme na nic nechápající ivan í any volali vy ítavé: „Sty te se!“

V Dukovanech jsme museli vyvinout skute n enormní úsilí, abychom odolali lákavým nabídkám Jirkovy kamarádky. Argumentovala prost le d mysln : „Kam byste se trmáceli. Tady je taky p ehada a navíc rostou houby!“ Le naše rozhodnutí bylo nezvratné a od další pout nás nemohlo nic odradit. Ješt jsme všem p edložili náš asový rozvrh, který po ítal s noclehem

v Kamenici nad Lipou a slíbili jsme všem, že až budeme po celodenní jízdě, osprchování a nasycení uléhat do pohodlných postelí, vzpomeneme si na nás. Dělali si se na nás soucitně podívali. Ony totiž budou spát ve stanu, který si právě postavily v zahradě. To bude požitě! Kdepak postel! Také Mirečka se dala slíbit, že si na nás vzpomenou.

Za asistence několika dítek si Jiří (jak se bláhově domníval a já mu bláhově uvěřil) v domácí dílně opravil definitivně přehazovací a po dojímavém rozloučení jsme vyrazili, doprovázeni až k poslední dukovanské zatáčce houfem povykujících dítek, včetně dobrodružství. Netušili jsme ovšem, že nás čeká tak brzy. Hned za jmenovanou zatáčkou totiž postihl defekt mou Ukrajinu. Bylo pro nás nesmírným štěstím, že nám dívka nestála o pár metrů dál. Takto, nevidouc přes stromy v zatáčce naši pohromu, odešla domů zvažovat, že se vrátíme na Telavi. Jak říkám, bylo to štěstí, protože nevím, jak bychom snášeli jejich přítomnost a asistenci při postupném lepení. Co by však bylo nejhorší - viděli by nářadí, které (zkušený cestovatel) Jirka vzal sebou na tuto dlouhou a nástrah plnou cestu. Balíček jím osobně připravený a z mnoha nepochopitelných důvodů nazývaný nářadí obsahoval kleště kombinované (staré a rezavé), šroubovák (starý, rezavý a vyštípnutý), dvě hliníkové lžice (na případné defekty) a krabici k lepení Vulkan. Jak sám tvrdil, zkušený a zručný montér, za kterého se sám pokládal, je schopen pomocí této výstroje opravit cokoli.

Poté šel jsem se, že pokud bychom se dostali do finančních tísňů, mohli bychom rozbalit nářadí u silnice a ponoukat opravářské služby okolojedoucím motoristům. V neděli, když budou servisy zavazované by se zakázky jenom hruly. Také jsem měl v úmyslu provádět drobné opravy ve vesnicích, ale Jirka neměl pro moje návrhy pochopení.

Musím zde připomenout, že nebyl Jirkovi silně věle, kdo ví, jak by expedice dopadla. Po všech těchto poruchách, uvidím že zítra je neděle a tudíž nebude možné sehnat náhradní díly, jsem propadl trudnomyslnosti. Jelikož jsme tehdy ještě neznali Cimrmanovu Píseň do nepohody, prožíval jsem krušné chvíle. Bicykl se mi zprotivil a tlačil ho ještě další den se mi nechtělo. Navrhoval jsem tedy, že zajdeme na nejbližší železniční stanici, pošleme kola jako spěšninu a pokračovat budeme pěšky. Jiří se však nemínil odloučit od svého otece a než poslouchat jeho - Toho bohdá nebude... - tlačili jsme dál.

Když se chýlil den (a naše síly) ke konci, rozhodli jsme se najít klidné místo, kde bychom mohli v bezpečí a utišit své nervy pochroumané provozem silnice. Skutečně jsme takové našli na kraji lesa u potůčku. Silnice

byla daleko, její ruch k nám nedoléhal a my si po chutné, vydatné a pestré večeři (viz příslušná zpráva) uvařili a v kotlíku si užívali a zaujmouc pohodlné polohy oddali se tichu. Všemi smysly jsme absorbovali poklidnou atmosféru tichého podvečerního lesa. Po rušném dni to bylo tak podmanivé, že i Jiří, když si zapálil cigaretu a ipustil, že mu k pocitu spokojenosti nic nechybí.

Tu se náhle lesem rozlehl výkřik: „Fanoušiiiií!“

Než jsme se vzpamatovali, ozvalo se z druhé strany: „Tadýýýý!“

Z dálky se připojil další, tentokrát ženský hlas: „Máte něco?“

A my zděšená a pohoršená poslouchali halekání tylené rodinky, která tímto způsobem konala svou návštěvu lesa. Bylo to šílené a my se právě rozhodovali, zda máme ty pároury pomoci klackovi vyhnat z lesa a nebo sami odejít do klidnějších míst. Jelikož hlasové fondy veteránů byly mohutné a náš útek by znamenal dlouhou cestu z jejich dosahu, rozhodli jsme se pro první alternativu a začali hledat vhodné klacky. Tu zasáhl do souboje hlasivek nový, mnohem zdatnější soupeř. Zřejmě to byl hajný. Usoudili jsme tak z faktu, že ve svém asi pětiminutovém monologu, vaném tak silně, že všechna zvířata v okruhu několika kilometrů buď zděšeně prchla, nebo ohluchla, žádal návštěvníky lesa o klid a vysvětlil jim, že hlasitým pokřikováním ruší zvířata. A tato sama o sobě by nebyla tak dlouhá. Byla však hojně protkávána poměrně šavnatými výrazy na adresu těch, kteří ruší zvířata.

Ten seník, ve kterém nám bylo spouštinou byl skutečně nádherný. Až nám bylo líto, že neprší. Pak Jirka připomněl, že si máme vzpomenout na dukovanské, kteří si nás představují daleko odtud v teplých postýlkách. Zkusil jsem to a zjistil jsem, že bych v této situaci pohodlný seník v lese za žádnou postel nevyhledal. Leželi jsme ve voňavém seně a dívali se na palouček před sebou, šero se mýnilo v tmě, objevila se i nějaká zvířata a nám nic nechybělo, bylo nám krásně. Jediné, co mi dělalo opravdu starost, byla Jirkova neodmyslitelná cigareta. Upozornil jsem jej na nebezpečí, které nám hrozí, nabízel jsem mu spousty příbůhů, v nichž negativní roli sehráli právě neopatrní kuáci a jejich nedbale odhozené nedopalky a zápalky. Jirka prohlásil, že on je kuákem opatrným, ale rád si i nějaký příbůh vyslechne. Nemáme totiž rádio a chybí mu Hajaja. Zeptal jsem se, jak se dá v seníku rozlišit opatrný kuák od neopatrného.

„To je jednoduché. Pokud seník do rána šouhne, spal v něm kuák neopatrný. Pokud seník nedozná zjevné újmy byl nocležník opatrný. A teď ten příbůh. Ale příbůh!“

Než jsem však vybral ten pravý, podařilo se mi usnout a tak to měl Jirka bez pohádky.

Všemi smysly jsme absorbovali poklidnou atmosféru tichého podvečerního lesa.

Raport . 2

Jirka

21.VIII.1977

Tedy Máco.

Vstávám neobyčejně brzy ráno 7 hod a po nezbytné cigaretě se zcela probudiv, zjistil jsem, že jsem v seníku osi el. inkot plech vyvolal pomyšlení na již připravenou snídani, proto jsem rychle opustil seník a uviděl Standu u nezvyklé práce. Lepil zadní kolo podruhé - jak se mi s „úsměvem“ svítil. A tak jsme vyjízдили z lesa tím způsobem, že já jsem se odrážel nohama, nemaje oporu, který se mi podařilo předešlého večera nůžkami zdemolovat a Standu, z obav aby nepíchl, nesl kolo na rameni.

Ale již tu byla silnice lemována ovocnými stromy, takže jsme přece jen posnídali a způsobem rovinná - do kopce přes šky, z kopce triumfálně sjezd jsme se pohybovali nezadržitelně vpřed.

Domámil nás uvítal takovou změnou orientačních tabulí a objížďkou, že jsme se

musili jít zeptat na další směr do místní hospody. Abychom zpestřili svoji jednotvárnou konzervovou stravu, dali jsme si tam i jídlo oběd - snídani, které nám ochotně a rychle z konzervy upravili. A prý to byl guláš.

Osvěžení a nasycení jsme pokračovali s krky vykloubenými, jak jsme z cesty hleděli do lesa po houbách. Kupodivu jsme i několik hub našli. To nás potěšilo natolik, že Standa ochotně každých pět minut pumpoval jeho již tradičně ucházející zadní kolo. Posléze však nevydržel. Sjel ze silnice k potoku a zatím co já pokračoval systémem hup na kolo, hup z kola, on lepil. Kolikrát, to se mi nesvědilo.

Opět jsme se setkali až v Telči, kde jsem našel. Tuto jsme prošli a projeli, když jsme se osvěžili tatranci. Cesta byla příjemná, jen jsme zoufali z ukazovatel, které nás na každém křižovatce doprovedly do Dačic. Díky velmi pevné vlně Standovi jsme se tam nedostali a za Mrákotínem jsme opustili Moravu.

Přesto, že Standa tvrdil, že lid je v českých krajích pohostinný a vlídný, nikdo se nedal přemluvit, aby nám vnoval let z. Nutno tedy brát s rezervou. Ale jsou ti zázobanci alespoň vzdělaní, protože za celou tu dobu co se pohybujeme, jsme již narazili na jednu paní, která si přepsala nápis na našem triku, což ve mně natrvalo zanechalo hluboký dojem.

Ve Studeném kromě teplé sodovky, hospody, v níž bylo víc hostů než židli a v té hospodě pána, který si na levici vystavil pouze s palcem a malým kem, nebylo nic pozoruhodného. Snad ještě to, že je tam velmi chudý lid, protože tam všude mají nápisy, že jejich bohatstvím je jejich píle. Avšak za Studeným následovalo překvapení, protože jsme se v Telči znovu na Moravu. Jen jsem pookřál, již jsme opět byli v lesích.

Protože se smrákalo, zamířili jsme za Panskými Dubénkami k lesu. Abychom nemuseli přes polomy, překonali jsme raději nějaký ten mokál a mokrou nohou stanuli na suchém kraji lesa. Standa uchystal lože, ale protože několikrát kápl, přenesl je hlouběji do lesa. Než toto vykonal a provedl ve velmi nízké hygieně v potoce absolutně nehygienickém, uvařil jsem drbeží polévku s houbami, ohřál fazolovou konzervu a upekl naloupené brambory. Večer Standa zapil vodou z toho nehygienického potoka a již v 8 hod zalehl, aby mohl nesmyslně brzy vstávat. Kolem desáté jsem zalehl i já, uklidněn Standovou informací, že se k nám blíží teplá vlna.

Jirka

Byli jsme již blízko Tel e, když se Standa rozhodl radikálně zlepšit sv jízdní komfort, ehož hodlal dosáhnout op tovným zalepením své unikající pneumatiky. Spo inul u jakési strouhy a mne nechal pokračovat mým už zab hnutým zp sobem.

Na kraji Tel e jsem usedl u silnice, ekal na Standu a vzpomínal, který významný den je p í inou pr vodu, který m míjel. Vzáp tí jsem zjistil, že se nejedná o nadšené pracující, ale o sklizní obtíženou houbou e vycházející z lesa. Jednu z houba ek doprovázel kanec. Nemyslím tím pana chot , nýbrž skute ného divo á ka odrostlého pyžámku, který kolem ní obíhal jako psík. Když ke mn dosp li, p ib hl ke mn , o uchal mi nohavici, nechal se podrbat v tvrdých št tinách a pak vb hl do branky, kterou mu otev ela pani ka. Pak už se blížil Standa a tvrdost jeho rys mnohonásovn p evyšovala tvrdost zadní pneumatiky.

Od Krahu l í je terén kopcovit jší. To nám dop álo nezapomenutelné okamžiky triumfu a opojení z jízdy. Standa dohustil kolo a již jsme se spoušt li, položení na ídítkách svrchu dol .

A po p ším výstupu na další vrchol ...

Nikdo z primitivních národů nesvede tak nadšeně halekat a váť.
A po pátém výstupu na další vrchol a znovu triumf!

Takto rozjaření jsme dorazili do Studené, kde jsme se rozhodli uchýlit od trasy a zamířit na Kamenici, kde má Standa příbuznou.

Putovali jsme již zažitým stylem a dospěli do vsi, kde na rozcestí stála hospoda.

Standa projevil mínění, že má dost konzervované výživy a zatoužil po něčem domácího vařeném.

Vešli jsme, usedli ke stolu a zavedli se na téma stravy s místním hostinským. Tento projevil ochotu nás dle svých možností nasytit.

Jeho možnosti byly úhrnem dvě: pomrknout zachovalý chléb a guláš z konzervy.

S konzervovaným gulášem souhlasil Standa tak neradostně, že jsem se neopovážl požádat hostinského, aby nám jeji dochutil houbami, na které jsem si až obdivuhodně zvykl.

Standa

Je zajímavé, že z tohoto dne se mi ve vzpomínkách téměř nic nezachovalo. Jediné co snad stojí za zmínku bylo naše shledání v Telči, kdy Jirka seděl u pítokopy s neodmyslitelnou cigaretkou a jal se mi líbit jaký prý zažil šok, když z blízkého domku proti němu vyrazilo pruhované podsvíně vlekoucí na špagátu jakéhosi stáříka.

Díky našemu způsobu cestování jsme měli dost možností sebrat sem tam nějakou tu houbu. Brzy jsme je neměli kam dávat, ale lesy kolem cesty jich byly plny a našim houbáckým duším kámo se přilo je tam nechávat. Po delší úvaze jsme to řešili tak, že když jsme narazili na zaparkované auto, jehož osádka se někde v lese pídila po houbách, naskládali jsme ty naše na kapotu auta a bleskově (podle možnosti) zmizeli.

Jelikož těch aut bylo mnoho, vybírali jsme vozidla s moravskými značkami, aby krajané měli vzpomínky, jak se k nim v letech pokračovali.

Večer jsme našli příhodné místo na kraji jakéhosi lesa a já se uhotovil přichystat lože. Dal jsem si na tom skutečně záležet a do dnes vím, že by to byl královský nocleh a v něm by si nezašel se včerejším. Bohužel Jirka, jsem přesvědčen že z pouhé žárlivosti, začal strašit deštěm, který prý cítí v kostech (jak přehledně) a svévolně přesunul nocležiště hlouběji do lesa. Ulehl jsem a abych mu dal najevo svou nevoli schválně jsem se dobrých pět minut před usnutím převaloval a vzdychal, nemohu najít pohodlnou pozici.

Raport . 3

Standa

22.8.1977

Tedy milá sest enko,
zážitky ze dne v erejšího Ti bravurn vylí il spoluputník Ji í a je tedy na mn
abych Ti vylí il den dnešní.

V era v noci se nám poda ilo usnout , avšak záhy nás vzbudilo cosi nezvyklého a nep íjemného. Byl to deštík , i spíše menší pr trž mra en. Po delší slovní p tce jsme se dali na pochod k sušším míst m. Balila-li ses n kdy v noci , za naprosté tmy , rozespalá a zmoklá , pak mi dáš jist za pravdu , že existují i p íjemn jší zážitky. To ovšem nic není. Toužíš-li po velmi extra a dobrodružném zážitku , pak se vydej na cestu ve zmín ním stavu , s kolem , polomovým lesem. Víš co je to polomový les To je les , kde je sice v tšina strom na stojato , ale mezi nimi je spousta strom na ležato. V noci , rozespalý , mokrý a nevrlý - fantastický zážitek!

Ji ímu se poda ilo najít jakýs - takýs rozsochatý strom a za svitu mého kola pod tímto ustlal a poda ilo se nám ulehnutí. Mezi krásné zážitky pro labužníky pat í i buzení stylem kapka do oka.

Ráno , probuzen zna ným mokrem a zimou jsem tedy vstal a rozhodl se rozd lat ohýnek. B hal jsem tedy po lese a skute n se mi poda ilo sehnat n kolik kamen vhodných na ohýnek. Ovšem rozd lat tento bylo nad mé síly. Našt stí se pod vlivem zhoubné vody probudil i Ji í. Ani on však nezmohl nic proti nep ízni p írody. Pomocí papíru se nám však poda ilo ohe založit. Ji í se dokonce dobrovoln uvolil dojít pro vodu na aj. Ovšem uva it aj , když ti do kotlíku prší , když musíš p íkládat mokré d íví no poda ilo se a ajík nás p kn zah ál. To se nám to d lalo Á!

Po spoust vtip - oschneme a p jdem , jsme se skute n vydali na další cestu. Zjistili jsme , že ta cesta , co jsme po ní v era p íšli , není cesta , ale potok , v era ovšem ještě vyschlý. Marn jsme se nabádali k opatrné ch zi , Ji ík si dokonce

nabral i do boty , ovšem nevíme do které , nedalo se to poznat.

Stylem po rovině a do kopce p šky , z kopce jízdo , jsme se dostali do Stojína , kde jsme , krásně promoklí celý den leje jako z kýblu zašli do obchodu posnídat. V zájmu prevence jsme si každý koupili pláca ku Stocku. My , abstinenti! Dlužno podotknout , že nás to zachovalo pro p íští doby. Po chutné snídani jsme dorazili do Žirovnice. Mají tam p kný kovomat , kde jsme , díky rozruchu , který p íjezd naší expedice zp sobil , sehnali pláš na mé kolo , et z , šroubovák a kladívko na kolo Ji íkovo.

Odtud s písni na rtech a optimismem v mysli vedla naše cesta do Kamenice nad Lipou. Tam jsme sehnali duši do kola Ji íkova a dvě okolády pro p íbuzné d ti ky. K naší p eveliké “radosti nebyla teta doma a tak jsme se vydali do Lhoty. Tam jsme skute n tetu našli a když m i poznala , bylo vyhráno. Ihned se všude zatopilo a d m se zaplnil našimi mokřými svršky a proprietami. No , p kn nám to schne. Dostali jsme i aj a ob d houby a jali jsme se spravovat kola.

Ji í si nasadil et z a dobrý. Já vym nil pláš a taky dobrý. Ale ne úpln . Trošku mi ucházela duše. Tak jsem ji zalepil. Znova jsem ji nasadil a ucházela zas! Našel jsem t i díry, ty jsem zru n zalepil.

Te se chystáme zalehnout a t šíme se , co nám p inesou dny další. Je to ale fantastická dovolená. Jednou si takovou ud láme.

Ahoj

Standa

PS Práv jsme shlédli hlášení o po así a tam jsme se dozv d li, že v okolí Tel e kde jsme spali spadlo 51 mm vody a to je strašn moc. To jen pro informaci.

Ráno, probuzen známým mokrem a zimou ...

Jirka

April se jmenovala dívka, kterou B. Hrabal nazýval Dubéňkou. My jsme dospěli k Panským Dubéňkám, abychom se setkali s Aprílem teplé vlny. Sešli jsme večer ke kraji lesa, pověsili a ulehli.

Kolem plynoci mne vzbudily kapky, které na mne dopadaly.

Šouchl jsem do Standy: „Prší!!“

„Já to už sleduju od desíti,“ zazněla jeho pěkvapivá odpověď, „tady nemůžeme zstat.“

Shrnuli jsme své věci do celty, popadli kola a vyrazili hlouběji do lesa. Drásali jsme se o houštiny, padali a klopýtali přes kleslé stromy, jen na krátké okamžiky se rozhlíželi, když jsme roztočili dynamo, až jsme našli mohutný, hustý dub.

Pod něj jsme ulehli a já usnul pokojným spánkem lovčáka s nezátíženým svědomím.

Nic mě v spánku nerušilo, proto jsme byli pěkvapen ráno, že není děš znatelně zhoustl, že dub nedorostl potřebné hustoty a že máme všechno promáčené.

Staník trval na svém ranním doušku a tak jsme v tom nadělení pracně zažehli oheň, udržovali je mokřým deštěm a snažili se přivést do varu vodu, kterou děš stále zmnožovala a ochlazoval, až jsme skutečně uvařili čaj.

Jeho pití také nebylo žádnou slastí. Kdykoli jsem se přiblížil tváří k jeho hladině, dopadla na ni mocná kapka, vystříkla a opadla.

To trvalo jen krátce. Pak už záje byla vybledlá, zedná, slabě ohřátá brynda. Takto osvěžení jsme se zvedli k dalšímu putování.

Zkrátka jsme dorazili do vsi se samoobsluhou, kde jsme vydatně posnídali, zaplatili bankovkami, které jsme od sebe odlepovali a jednotlivě rozkládali před zírající prodáváčky.

Seděli jsme pod stěchou, dopíjeli ze sáčku mléko, hleděli na šedou oblohu a mudrovali o tom, že devátá rozhodne.

A opravdu, v devět hodin děš ustal a my vyrazili.

Bezdešti jsme chválili do 9.05 hod, kdy začalo lít a už nepěstalo.

Nutno připiznat zdejšímu lidu moudrost, protože jsme celou dobu nepotkali nikoho, kdo by v takovém postáší se kamkoli vydal.

...a tak jsme v tom nad lení pracn zažehli ohe ...

T ebaže po izovací cena mého vehiklu inila pouhé dv stovky, mnohé na n m bylo dostate n funk ní.

Stoprocentní byly elis ové brzdy s gumovými špalíky. On ch sto procent se m nilo na nulu, byly-li ráfky, ke kterým špalíky doléhaly zmá eny.

Tato skute nost se mi z eteln oz ejmila, když jsem se v lijáku ítil s kopce nedaleko Kamenice.

Když mne odst edivá síla v záto in vynesla tak, že jsem patník míjel v mikronové vzdálenosti, bylo z ejmé, že nemám-li dole p esadit památe ní lípu, je nejvyšší as, za ít n jakým zp sobem brzdit.

P iložil jsem nohy k p ednímu kolu. Úm rn s ubýváním rychlosti ubývaly i mé podešve, takže jsem se dom navrátil jako chytrá horákyn . Obut - neobut.

P es krušné okolnosti jsme dorazili ke Standov tet do Lhoty a p išly okamžiky, na které vzpomínám nejrad ji.

Když jsme rozv silí své promá ené v ci a usedli v kuchyni u stolu, sd lila nám teta s nádechem tajemství v hlase, že pro nás N CO má! Potom s námahou postavila na st l nádobu, jaká se p i zabíja kách užívá k jímání krve, plnou houbové smaženice.

Standa dostal výraz tvora, zahnaného po krutém a dlouhém pronásledování do pasti.

Zmar, zoufalství, vysílená bezmoc a beznad j.

Zatím, co do sebe silou vtlač el n kolik soust té poživatiny, teta nám vypráv la, kolik prádelních koš hub p inesl kdo dopoledne a kolik ješt odpoledne, hned tady kousek na kraji.

Pot šení z jejího hovoru mi p erušilo pot šení jiné.
Standa sko il a již trvale považují ko kovité šelmy za sm šn neohrabané tvory
a kunovité za zv velice neohrabanou.
Standa sko il po pacholeti, které u kamen pojalo úmysl rozt íštit dlažbu a volíc
cestu slepých ulí ek pokusilo se o to Standovými drahocennými hodinkami, v
cen mírn ojetého vozu.
Mám d ti rád, ale malého pr kopníka jsem si rovnou zamiloval.

I když smaženice ubylo jen nepatrn , byli jsme, zdá se že na dlouho nasyceni a
jali se zpojíd ovat své o e.

Standa

Nebudu zde obšírn popisovat ten strašný liják, myslím si, že jsem se toho
pom rn v rn zhostil v raportu. Jisto je, že když jsem se probudil, byla všude
tma a voda. Nemohu posoudit, eho bylo víc. Shodli jsme se na tom, že nocovat
na tomto míst nebude nejpohodln jší a rozhodli jsme se nalézt místo alespo
trošku lépe chrán né p ed p ívaly vod. Ono to bylo stejn zbyte né, ale zoufalý
lov k musí mít alespo pocit, že n co d lá pro vylepšení své situace. Dá se
íci, že tenkrát jsem pochopil pou ku o tonoucím a stéblu. Naše balení bylo
siln chaotické, dost se na tom podepsala i skute nost, že jsme nem li baterku.
Na št stí m j velocipéd oplýval svítilnou a tak jsem to e p edním kolem spo e
osv tloval tábo íšt a Jirka balil (házal do ruksak a spacák) naše v ci. O jeho
turistických zkušenostech nejlépe sv d í skute nost, že jsme tam asi nic
nenechali. Alespo nám pozd ji nic nechyb lo. Dokonce jsem m l v ruksaku
n kolik šišek navíc.

Naše putování tím strašným lesem v tom strašném lijáku bylo strašné. Jak
p edsláno v raportu, v lese bylo mnoho strom , le nemnoho stojatých.
Pomocí instinktu a reflektoru mého bicyklu jsme se dotrmáceli k jakémusi
vysokému a rozložitému smrku a už více mén ze zoufalství jsme se shodli, že
pod ním prší pon kud mén , než na volném prostranství.
Je až zarážející, že jsme v tu noc dokázali v bec usnout.

Ráno jsem vstal d íve než Jirka a rozhodl jsem se, že mu p ipravím malé
p ekvapení ko. P edstavoval jsem si jak se probere ze spánku, zatouží po ranní
vzpruze a dle svého neblahého zvyku sáhne po první ranní cigaretce. V duchu
jsem slyšel jak pust zakleje, když zjistí že cigarety jsou mokré. Le zhýralý

organismus žádá drogu. Pokusí se tedy zapálit si cigaretu i mírnou mokrou. Škrtně zápalkou ... a nic. Zápalky jsou také mokré! Co te? Jak donutit organismus fungovat? Každá rada drahá. Prosebn vzhledne k nebi doufaje odtud dostat pomoci. A skute n jeho nezaost ený ješt zrak nad sebou n co spat í. A to n co jsem já s kotlíkem kou ícího a lib vonícího aje. Ji í bude zachrán n a já budu mít svého bob íka.

Jal jsem se tedy p ipravit ohništ . Veden pudem a dlouholetým návykem za al jsem tedy hledat vhodné kameny. Byl to velice zvláštní les. Nebylo v n m totiž kamen ! Hodn jsem se nalopotil, než se mi poda ilo navlá et pot ebné množství. Uložil jsem je p kn do kruhu. Když jsem ukládal poslední, probudil se Jirka. Musela to být pro n j strašná noc, protože ješt nebylo sedm hodin. Tak asn ráno se asi nikdy v život sám od sebe nevbudil. Alespo já o tom neslyšel.

No, probudil se, posadil a zapálil si cigaretu! Asi ji m l zašitou na b íše, Nikotýnek! Labužnický vtáhl kou a zeptal se: „Co blbneš?“

To m dorazilo. lov k se lopotí aby mu p ichystal (sob taky) teplý ajík, vlá í se s kameny a tohle je vd k?

„Na co ty kameny, když je všude voda a nic nem že od ohníku chytout.“

„Já je tam dávám, aby nám voda nenatekla do ohn .“

Pak jsem se pokusil zažehnout ohe . Roští však ne a ne chytout. Všelijak dýmilo prskalo ale neho elo.

„To musíš nalámat v tvi ky t sn u kmene,“ p isp chal s radou poku ující Jirka, „tam jsou nejsušší.“

„Lámal jsem je u kmene, dokonce jsem je i ždímal, ale ho et necht jí.“

Jelikož Ji í práv dokou il, Vysoukal se ze spacáku a spole nými silami se nám skute n poda ilo ohe založit. Pro tento den jsme museli vymyslet nový zp sob va ení aje. Nabrali jsme do kotlíku toliko polovi ní dávku vody a zav silili nad ohe . Než se voda na skomírajícím ohýnku rozva ila, proudy vody padající z okolních strom kotlík doplnily. aj se tedy po nadlidské námaze poda ilo uva it, le nastala další svízele. Jirka sladí, já ne. Co te ?

Ale i v této situaci jsme si v d li rady. Nasypali jsme cukr do polovi ky kotlíku z které pak usrkával Jirka a do té mojí jsme žádný cukr nedali. Tak se d lají kompromisy!

Paní prodava ka ve stoj ínském konzumu si nás jist dlouho pamatovala. Když jsme totiž platili útratu, hled la chvíli p ekvapen na naše dvacetikoruny. To, že jsme mok í my, celkem chápara. Venku pršelo. Ale pro jsou mokré i naše

peníze, to jí nešlo do hlavy. Dlouho si naše dvacetikoruny prohlížela, pokoušela se je i ždímat. Potom, z ejm byla fotografka, je p iplácla na sklen nou vitrínu , aby tak uschly a mohly se op t stát právoplatnými platidly.

Byli jsme na cest teprve t etí den, avšak útrapy p edešlé noci a celkem jednotvárná strava houby, konzervy, houby, sá kové polévky, houby, chleba, houby a houby v nás vyvolávala nepopsatelnou touhu po suchu a teple lidského p íst ešku a zejména pak po domácím jídle. Vzpomínali jsme r zné pochoutky, trumfovali se v chutných receptech.

Já, v té dob dob e živený maminkou, jsem odsuzoval všechna sá ková jídla d vodíc, že p octivé domácí strav se nemohou vyrovnat. Ji í, samoživitel odkázaný na produkty Vitany, sice uznával p edností mamin iny kuchyn , ale jak tvrdil, n které sá ky mají také své kouzlo. Zejména pak velebil zna ku knedlík v prášku Knemix.

„Knemix!“ volal, „Knemix! To je zna ka! To je pošuš ání ko!“ Pak mi nadšen popsál, jaké kuliná ské orgie díky tomuto produktu zažil. Jeho óda na Knemix byla podána tak p esv d iv , že jsem se rozhodl sám jej n kdy vyzkoušet.

Pozd ji, v Olomouci jsem si na to vzpomn l, zakoupil Knemix a pospíchal dom si pochutnat. P e etl jsem si pe liv návod a dodržujíc p esn pokyny zhotovil t sto, rozva il vodu a hotovil se uválet knedlíky. T sto však nem lo snahu se nechat uválet a neustále se lepilo na vše s ím p išlo do styku. Voda už tém vyv ela a já stále ne a ne uválet šišky. Kone n se mi poda ilo stvo it n co, vzdálen p ipomínajícího hroudu. Uchopil jsem ten patvar a cht l vložit do vroucí vody. Masa se mi však p ilepila na ruce a jediný zp sob, jak ji dostat do vody, byl ot ít ruce o okraj hrnce. Tak se mi poda ilo odd lit “knedlík“ od dlaní a tento žuchnul do vody. Popálen hrncem a opa en vyst íknuvší vodou jsem se vrhl k hodinkám, abych ode etl dobu varu. Nedocenil jsem však vlastnosti Knemixu. Toto univerzální lepidlo zp sobilo, že se mi hodinky p ilepily k ruce. Pochopiteln sklí kem do dlan . Než se mi poda ilo je odd lit od ruky a nožem alespo áste n z nich odstranit t sto, zapomn l jsem asovou hodnotu za átku va ení. Uva il jsem tedy knedlík baj o ko. Když jsem jej vyndal z vody, byl jsem p ekvapen bizardností tvaru, který pobytem ve vroucí vod nabyl. Zvedlo mi to náladu, jelikož zastávám názor, že jíst se má i o ima a tento výtvar sliboval být interesantní ozdobou talí e. Dal jsem tedy oh át segedin a jal se knedlík krájet. To mi zase náladu vzalo. Vnit ek nebyl na echraný, jak sliboval text na sá ku. Konzistencí p ipomínal spíše plastelinu. P es to všechno jsem se rozhodl ochutnat, potajmu doufaje, že chu

bude p ekvapiv korunovat dílo.

Korunovala. Prvn v život jsem jedl segedin s chlebem.

Jelikož jsme mí ili k tet u níž jsem trávil nejedny prázdniny, za al jsem vzpomínat na všechny pochoutky, které mi tam kdy bylo ochutnat. To nám vlilo nových sil do umdlených již úd a p edstava teplé domácí ve e e na vidli ku nás hnala k cíli dnešní etapy.

Jak bylo e eno, teta nebyla v Kamenici, ale ve ty i kilometry vzdálené Lhot . Vysv tlil jsem Jirkovi že je to tak lepší, protože na vesnici je v tší spíž a navíc napln ná dobrotami ze zabíja ek to nám to šlapalo!

P ivítání ve Lhot bylo srde né a bou livé. Okamžit zatopili v kamnech, abychom se mohli usušit. Z igeli ák jsme vytáhli jediné suché oble ení a p evlékali se. Z kuchyn mezitím volala teta: „Ur it máte hlad. Kdo ví, kdy jste naposledy jedli po ádný jídlo. N co dobrého vám p ipravím. To si pošmáknete!“

Spiklenecky jsme se na sebe usmáli. M am! Vyšlo to. P evlékli jsme se a hrnuli se do kuchyn . Teta práv nesla na st l talí e, z kterých se kou ilo. Božský pohled. Zasedli jsme ke stolu a na talí ích p ed námi - houby !

„Venca n jaký donesl,“ vysv tlila teta, „ur it si pochutnáte.“

Nem li jsme to srdce jí kazit radost a tak jsme je nejen sn dli, ale i pochválili. Ostatn byly skute n dobré.

Jelikož jsme m li všechno mokré, položil jsem na kredenc v blízkosti sporáku i své vodot sné hodinky Omega - Speedmaster nedávno jsem je vid l v rakouském asopise spolu s cenou 29000 Ats, aby oschly a v noval se ve e i. Po ve e i následoval obligátní ajík a debata. Pohoda, kterou rušilo pouze jedno z dítek, velice hlu ný chlapec. Domáci byli na jeho halasnost p ivyknutí a tudíž jim to z ejm ani nep išlo. Nás to však znervóz ovalo. Asi po p l hodince jsme si však zvykli i my.

Pojednou se v kuchyni rozhostilo nezvyklé ticho. Postupn si to všichni uv domovali a rozhlíželi se, co se stalo. S p ekvapením jsme zjistili, že onen hlu ný chlapec zaujat hrou, pokoušel se rozbít uhlí na menší kousky, p estal k i et. Všichni vychutnávali nezvyklé ticho a se zálibou sledovali hrajícího si chlapce. Ten se lopotil se zvláš velkým kusem uhlí, který se mu neda ilo rozbít. Jirka, jelikož má dobré srdce a rád dti, mu šel poradit n jaký grif. Sklonil se nad hochem, pak se podíval na mne a prohlásil: „Možná by mu to šlo lépe, kdybychom mu dali kladívko místo t ch tvých hodinek.“

Tu noc jsme usínali v obrovských vesnických postelích zachumláni do obrovských vesnických dušen a musím přiznat, že nám bylo báječně. Dokonce mi napadla krásná myšlenka, že je to skoro tak pohodlné jako v tom senku.

Stejně, t i noci a každá jiná, každá mající svou osobitost.

Tu noc jsme usínali v obrovských vesnických postelích ...

Raport . 4

Standa

Milá sestenko, skutečně nevím, co bych dnes napsal. Byl to takový jednotvárný a fádní den, bez těch jakých vzrušujících zážitků. No, ale abys viděla, tak se do toho dám.

Ráno jsme vstali velmi brzo ráno 6.00 hod. Po nezbytné očištění mého a cigarety Jiříkovi jsme se dali do balení. Venku slibně přišlo a tak jsme pobrali všechny igelové sáčky. No a po vydatném snídani za úpnlivých proseb a varování lhotských obyvatel a na vzdory nepříznivě jsme se vydali na další cestu.

Náš start byl vskutku bleskový. Jiřík, nadšen mobilností svého velocipedu a samou energií jen překypoval, není tudíž divu, že jsme jako blesk prolétli Kamenicí nad Lipou, profiřeli Novou Vělnicí, kde přestalo přšet a již za hodinku a něco jsme měli za sebou 25 km a pouze 2 km do Jindřichova Hradce. Byla to vskutku triumfální cesta. Jistě by tak i dopadla, kdyby ... kdyby na posledním kopci Jiříkovi nespádl šet z. Díváme se, zkoumáme, šet z rozdílů a spojka nikde. To bylo radosti! A tak, již osvětlěným zpěsobem dorazila naše expedice do JH. Tam jsem zažil jednu z nejhroznějších chviliek v mém pohnutém životě. Předjížděl nás totiž autobus s nápisem DA ICE! Hrůza! No, koupili jsme spojky, stanuli na místě kudy prochází proslulý poledník 15 východní délky a Jindřichov Hradec zůstal za námi.

Odtud jsme vyrazili na Těbovice. Cesta to byla příjemná i když už nám to tak nešlapalo, do Těbovic jsme dorazili. Dokonce jsme tam i poobědvali a okolo rybníka Svět jsme se vydali do rodiště Jana Žižky z Trocnova. Je až zarážející, že se tento velký muž nenarodil v Trocnově, jak by se dalo předpokládat, ale v blízkých Radosticích. Bohužel jsme to zjistili pozdě a tak jsme památce tohoto obra našich dějin vnovali jen letmý pohled na jeho rodnou vísku.

No a pak to začalo.

Po parádním sešupu i já jsem pochytil, něco z Jiřikova brilantního stylu jsme se dostali pod kopec. A tak hup s kolá šlapat. Šlapeme, šlapeme a konce poád nikde. Dostali jsme se tak až do úmova, který jsme překřtili na Kilimanžáro, představovali jsme si totiž bláhově, že to je nejvyšší místo na světě a tšili jsme se na ten parádní sešup. Jenže jaké bylo naše překvapení, když za úmovem

vedla cesta stále vzhůru. U odbočky na Zlatou Korunu se cesta konečně umoudřila a jaksí se narovnávala. A když konečně přišel i mocný sešup, neznala naše radost mezí. Ovšem ne dlouho. Než jsme se dostali do Krumlova českého bylo nám souzeno vyšlapat ještě mnoho příjemných **skal**. Brali jsme to stoicky a jaksí odsouzeně. Nedalo se prostě nic dělat.

V českém Krumlově jsme si dali každý dvě výborné citrónové zmrzliny a přemýšleli o další cestě. Měli jsme dvě možnosti. Přes Rožmberk a Vyšší Brod do Lipna a Výton. Nebo přes Větní, Světlík do Frymburku. Pak přes přívaz a pár kilometrů do Výton.

Je zcela pochopitelné, že jsme si vybrali tu kratší - přes Frymburk. Pokud bychom si vybrali tu delší jen o něco málo, jeli bychom téměř po rovině. My si však zvolili cestu kratší a byli jsme za to po zásluze odměněni. Hned ve Větním nás čekal takový kopec, že to bylo až neuvěřitelné. To byla stěna! No podávalo se nám vyšplhat a před námi zatáčka a za ní - další kopec! Co kopec! O-mo-lung-ma! V tu chvíli jsem padl k zemi a zapřísahal Jiřího k návratu. Nedal se a tak drtí mezi zuby velmi pusté kletby, pokračovali jsme dále. A tak to šlo 12 km. Občas jsme sice jeli, ale ať jsme šlapali jak chtěli, kola jela stále hore. Asi jsme je zadělali.

Po 12 kilometrech, nejstrašnějších jaké jsem kdy zažil, dorazili jsme do Světlíka, kde jsme se chystali občerstvit. Chystali, ale marně. Obchod otvírali v 17.00 a restauraci v 16.30. Bylo 16.00 a tak jsme radostně stoupali výše a výše. A najednou, v okamžiku, kdy jsme to vůbec nečekali, jsme dorazili na kopec a pod námi Frymburk!

Ten triumfální sjezd, to bych Ti přál vidět. Přívaz však jel až za hodinu a tak jsme se zašli najíst na náměstí a pak hurá k přívazu. Kupodivu zařalo přšetá poněkud se ochladilo a tak Jiří, odněpouze v triko a kalhoty - kraťasy, budil značnou pozornost.

Za vydatného vylévání vody z lodi jsme se skutečně dostali na druhý břeh a po nezbytné kontrole dokladů když zjistili ke komu jedeme, tak nás ani nezatkli jsme se vydali na poslední 3 km z dnešní 126 km dlouhé etapy. Pak jsme vpálili k Látně - no to bylo radosti! Vypili jsme 2 litry kávy každý a uvítali si, že jsme v CÍLI! HURÁ!

Máco, když nebudeš moci něco příst, pošli mi to zprávu a já Ti to popíšu

Ahoj Standa Jura.

Jirka

Ráno jsme ani nepo kali na smaženici a vyrazili do dešt . Naše srdnatost byla odm n na a než jsme ni ím nep erušovanou pravou cyklistickou jízdou dosáhli Jind ichova Hradce, p estalo dštít.

V J. Hradci jsme se krátce zdrželi, tuším pro drobnou opravu mého kola a pak jsme doslova uhán li velice p íjemnou cestou sm rem k T eboni.

Za T eboní znovu za aly kopce, až jsme dosáhli hor a mne ekal nejhr zn jší zážitek celé expedice - ímov.

Z malebné d diny vede cesta strm vzh ru, s naloženými koly nemožná. Šlapali jsme vedle kol a stále jen vzh ru, vzh ru. Vnímal jsem , jak vzduch ídne a p ipravoval jsem se na setkání s Yettim.

Na dopravní zna ku jsem p ipraven nebyl. Stála nehybn u silnice a m obešel mráz.

Držitel idi ského oprávn ní Standa mi potvrdil d sivé tušení. Zna ila železni ní p ejezd!

Zr dná šílenost ve výšce vyhrazené letecké doprav . A po n kolika metrech dalšího stoupání koleje!

Na chvíli jsem strnul hr zou a pak bezhlav pchal z tohoto strašidelného místa. Kdybych tudy vid l jet vlak, byl by to poslední vjem mého, šílenstvím nezkaleného v domí.

A po n kolika metrech dalšího stoupání koleje!

Například v mdlobě jsem se ocitl v Krumlově a až tam si uvědomil, že je Standa se mnou.

Úzkostlivě se vyhýbaje pohledu k úřadovně vydali jsme se do Větrného. Zde jsme zvolili cestu sice kratší, ale jak se ukázalo, značně náročnější. Vedla totiž opět do kopce a zlom musel přijít až v půlce 12 km délky.

Znovu jsme šlapali vedle kol, když asi po hodině stoupání Standa s kolem praštil a jal se hledat v batožině. V jeho ruce se objevila lahvička Alpy, o které jsem do té chvíle neměl tušení a Standa si jejím obsahem začal potírat nohy. Nepřišlo mi vhodné takto užívat oblíbený somrácký likér, proto jsem raději promázl útroby.

S vyprahlými hrdly jsme dosáhli vrcholu, ale nebylo nám dopřáno se napít, nebo místní hospoda se otevírala až za hodinu.

Pustili jsme se tedy dolů, do Frymburka. Dole jsme byli na ten šup. Kvůli nějakému podivnému utajení byl Trabant-Wartburg-Stadt prezentován všude jako Frymburk.

Jediným dojmem z tohoto Švábského města bylo hřejivé české "vole", které tam odněkud dolehlo k mému uchu.

Z náměstí (Platz) jsme se vydali cestou dolů, až k místu, kde cesta byla po předešlých deštích zalita vodou. Obeznámenější Standa mi brodní vymluvil s poukazem na to, že stojíme na břehu Lipenské nádrže.

K protějšímu břehu jsme se dostali na pramici, která tu zajišťovala převoz. Jen jsme odrazili od břehu na volnou plochu, přišel poslední pozdrav teplé vlny. Poslední líják, před kterým se dalo skrýt jen ve vodě, která nás obklopovala.

Sotva jsme se dotkli pevné země, zjevili se dva ozbrojenci PS a chtěli se seznámit s našimi doklady. Když se jim soudržnost a rozpoznatelnost mých dokladů nejevila dostatečnou, hrozilo naše zatčení a deportace. V té chvíli Standa vykládal jméno svého švagra, který patřil k velitelskému sboru té soldatesky a nám bylo dovoleno dokončit celou anabázi.

Standa

Ráno jsme, nedbajíc úpnlivých proseb a varování Lhoan, vyrazili na další cestu.

Zpojízdní našich velocipedů nás tak opojilo, že jsme letěli jak o závod a naše nadšení neznalo mezí, když se před námi vztýčil první kopeček a my nemusíme potupně sesednout pádili vstíc novým dobrodružstvím.

Ani jsme se nenadáli a byl před námi Jindich v Hradec. Ještě jsme jej neviděli, spíše jen tušili za dlouhým stoupáním, když tu zoufalý výkřik Jiříka v jeho elegantní seskok s kola vzbudil ve mně neblahé podezření, které se zmínilo v té tragickou jistotu, když jsem dojel do místa havárie.

Předem t, který Jiří držel v ruce a kterému lál velice nevybíravě, byl totiž et z jeho kola, který podle využil skutečnosti, že neoplývá spojku, která jsouce neodborně namontována přestala plnit svou funkci se rozpojil a znemožnil tak další bravurní jízdu.

K dovršení této infarktové situace se za námi ozvalo zatroubení a projel kolem nás autobus.

Jiří zbledl, vytřeštil oči a ke ovisu na něj ukazoval, něco nesouvisle vykřikujíc.

Pohlédl jsem na bus a rovněž jsem se zapotácel. Autobus měl na ceduli napsáno velkými písmeny *Daice!* Lekl jsem se, že opta za jiná daické šílenství a že bude třeba dalšího sáhnutí do rezervoáru duševních sil, abychom se nedali svést z cesty, ale byl to poslední záchvat euforie *Daice* a my se s tímto názvem již nesečkali.

V praxi ovšem již způsobil jsem dorazili do Jindichova Hradce, kde se nám podařilo zakoupit spojku, mou rukou ji odborně namontovat a konečně již vyjet na další pouť.

Abychom během naší cesty vykonali nějaký pamětný čin a prokázali, že jsme hodnými syny své vlasti, kteří si vážící velkých mužů našich pohnutých dějin, rozhodli jsme se, že vzdáme hold jednomu z nejvtěších mužů eských dějin - Janu Žižkovi z Trocnova, když už jsme nemohli patřičně pozdravit rodiště velkého Moravana - Jana Procházky a když už naše cesta vede Trocnovem.

Vymysleli jsme si to předem. Píjijedeme (nebo přijedeme) do Trocnova,

vyhledáme památník slavného vojvůdce, což nebude těžké, dovedou nás k němu spolehlivě spousty informatických tabulí a šipek. Pak před pomníkem setrváme v tichém zadumání, snad se i vyfotíme a s povznesenou duší budeme pokračovat v cestě.

Nad Trocnovem je krásný kopec, což nás vyprovokovalo k těm šíleným jízdám. „To je triumf!“ volal nadšen Jirka, „To bude Žižka zírat!“

Při našem zpětném cestování se nám málokdy podařilo dojet do města i vesnice vjet. V tšínou jsme museli své velocipedy do osad potupně tlačit. Je tudíž nasnadě, že pokud k nám byl osud milostiv a dovolil nám někam vjet, byli jsme patrně hrdí a takové entrées jsme pak nazvali triumfem. Čím vyšší kopec, tím vyšší triumf.

No a ten kopec do Trocnova, to bylo skutečně něco! Až jsem se bál, abychom Trocnovem neproletěli a nemuseli se pak vracet.

Jak tak svištíme, najednou se vysoko nad Trocnovem u silnice objevila cedule „RADOVESICE - RODIŠTĚ JANA ŽIŽKY Z TROCNOVA“!

Byl to takový šok, že než nám došlo o čem se vlastně jedná, zůstala cedule i s odbočkou vysoko nad námi a nám bylo líto brzdit tak nádherný sešup, šlapat zpět do kopce a tak z naší pocty velkému husitovi nebylo nic.

Tato zkušenost ve mně zanechala hluboké stopy a tak, když jsme později několikrát projížděli Husincem a dle mě se mě ptali, zda ta socha toho kněze představuje Jana Husa z Husince, zmohl jsem se pouze na váhavou odpověď: „Je to možné.“

Kdesi nad Trocnovem, který jsme naivně nazvali stěchou svatou (ó sancta simplimita!), se cesta poměrně zvodorovnila a tak jsme mohli opět vsednout na kola a dopřát si požitek z jízdy. Náhle Jiří prudce zastavil a zíral. Snažil jsem se zbádat směr jeho vytesávaného pohledu, ale nic hrozného jsem v nejbližším okolí neviděl. Jirka pateticky zvolal: „Co to je?“ Podíval jsem se směrem, kterým ukazoval tělesoucí se rukou. „Máš-li na mysli toto,“ popošel jsem k dopravní značce u silnice, „pokud si dobře pamatuji z autoškoly, je to dopravní značka, oznamující, že o 240m dál narazíme na železniční přejezd chráněný závorami.“ „To není možné!“ zvolal nevěřícně, „jak by se sem ten vlak dostal?“

Došlo mi že má pravdu. Do takového kopce žádný vlak nemůže vyjet! Usoudili jsme, že se jedná zřejmě o jakýsi povedený žert a pobaveni vyrazili na další pouť. Za zatáčkou jsme narazili na značku upozorňující, že železniční přejezd se blíží a máme k němu již pouhých 160m. Zasmáli jsme se a uvažovali, zda

neznámí žertě i dotáhli svůj vtípek do konce a zďak silnici umístili i značku s jedním šikmým pruhem, avizující p'ejezd po pouhých osmdesáti metrech. Umístili. Uvítali jsme ji hurónským smíchem. Pro slzy jsme t'ém neviděli a tak se stalo, že když se p'ed námi nenadále objevil železniční p'ejezd, byli jsme skutečně p'ekvapeni.

Zastavili jsme a užasle zírali p'ed sebe. Závory, koleje, budka, p'ed budkou lavička a na ní stálek v ajsnbořské uniformě, vyhřívající se na sluníčku a spokojeně bafající z fajfky.

P'iblížili jsme se opatrně k závorám a k nemalému údivu vechtra jsme odložili kola, klekli si ke kolejnicím a začali si je zevrubně prohlížet. Jiřívýval z kapsy lžička a klepal touto po kolejnici, aby se ujistil, že je skutečně z kovu. Vstali jsme a nechápavě kroutíc hlavami jsme se optali závoráře, který mezi tím zapomněl i na svou fajfku, zda tudy skutečně jezdí vlak. Po kladné odpovědi jsme usedli do p'ítkopy a začali sp'ídat teorie, jak sem mohli vlak vytáhnout. Jako nejpravděpodobnější se nám jevilo že p'ivezli potrubné součástky a vlak zde jednoduše poskládali.

Toto jediné logické vysvětlení nás uklidnilo a k úlevě op't již dýmajícího d'alu jsme se pohli směrem na Krumlověský.

Stoupák z V'itního nám dal skutečně p'odně zabrat. Bylo to něco, co si lze jen těžkop'edstavit. Po namáhavé etapě a n'kolika horských přemiích jsme si mysleli, že už nás nic zlého nemůže potkat. Ten kopec začal hned ve V'itním a byl samá zatáčka. Jak jsme funěli a jen silou v'le postupovali vzh'ru, každá zatáčka znamenala naději. Natahovali jsme krky v' o'ekávání konce martyria, ale sen o rovině se vždy rozplynul a my stoupali a stoupali. V jednu chvíli jsem zastavil a odmítl pokračovat. Vždy i nejzkušenější horolezci nejdou do výšek nad 8000 m.n.m. bez kyslíkového p'ístroje a my už určitě byli mnohem výš. A to sebou nemusí vlá'et Ukrajinu! Bez kyslíkového p'ístroje, nebo alespo Tenzinga nejdou!

Vtom kolem nás projel směrem vzh'ru autobus! A cestující netlačili, jak by se dalo ekat autobus do kopce, nýbrž pohodlně seděli uvnitř a nadšeně obdivovali arokrásnou krajinu.

Jirka na nás ukázal: „Vstávej! Toho bohďá nebude, aby nás zastínil nějaký obyčejný autobus!“

To byla výzva, již nešlo ignorovat. Sáh jsem tedy k nejzazšímu prostědku. Z útrobu mého tlumoku jsem vylovil lahvičku Alpy a jal se masírovat unavené

nohy. Ponoukl jsem i Jiřího, ten však hrdinně odmítl, ka, že on, ryzí sportovník se nikdy nesníží k dopingu!

Náš sešup do Frymburka byl skutečně impozantní. Jednak to byl nejprudší a nejdelší kopec na naší cestě a druhak ten nádherný pocit, když nemusíte funť do kopce a ono to jede samo! Dokonce jsem ani nemusel šlapat! Jirka se tomu tak poddal, že letěl jak pták. Já, neoplývající jeho bravurou jsem se „ploužil“ daleko za ním. Nutno však podotknout, že i přes všecek úm a snahu nebyl nejrychlejším jezdcem na silnici. Zjistil to téměř pozdě, když jej znenadání přejel Trabant, který se šítil dol s vypnutým motorem a tudíž neslyšně. Chudák Jirka zažil takový šok, že málem spadl. Nutno přiznat, že se vzpamatoval velice záhy a ty nadávky, které za pachatelem volal byly jistě slyšet až do Rakous, nelze reprodukovat a fakt, že šelidi Trabantu tuto spršku přezil bez zjevné úhony si vysvětlují jedině tabulkou DDR, kterouž byl přizdoben.

A to zní neuvěřitelně, nasrdlý Jiří dokázal své šábelské tempo ještě vystupovat ve snaze dohonit toho zlosyna a vyrovnat se s ním, leč, jak již bylo zřejmé, nebyl toho dne the king on the round.

Přijeli jsme k přívozu a jelikož bylo dost času do nejbližší plavby, začali jsme se rozhlížet kolem.

Hned nad přívozem nás upoutala starobylá budova s velikými vraty, na nichž byla jakási cedulka. Tu jsme přeletli a zjistili jsme, že stojíme před pomocnou školou! To byla radost! Absolvujeme takovou cestu s triky ozdobenými nápisy Scholl for physically and mentally handicapped children a na jejím téměř konci přistaneme před touto! Chtěli jsme zabouchat na vrata a zvolat: „Tak jsme tady! Haló! Přijeli jsme na sjezd abiturientů!“

Leč usoudili jsme, že naše zjevy přitahují i tak dost pozornosti, proto upustíc od vyvolávání a bušení na vrata školy šli jsme se raději projít po Frymburku, já doufajíc sehnat něco k pití a snědku a Jiří najít Trabanta - dederóna.

Pokud jsem v reportu použil výrazu „to bylo radosti“, ve spojení s naším příchodem k Látočům, je třeba upřesnit, že tato se projevovala výlučně na naší straně. Když nás totiž vpustili poměrně váhavě do bytu, okamžitě nastala váva, jelikož oba chlapci David a Ivoš se rozplakali. No, rozplakali je poněkud slabý výraz pro téměř hysterický záchvat, který je téměř hystericky zachvátil potom co nás spatřili. Oba se vrhli do náruče otce, jelikož maminka musela držet a uklidňovat psa Dorana, který nám dával vehementně najevo, že takto se na návštěvy nechodí.

A potom

Jirka

Naším úkrytem pod pevnou stěchu pominuly davy vody dštní, obloha se vyjasnila a odpoledního rána zavládl pravý letní žár.

Do tohoto žáru jsem vyšel odpoledně v krajině a silný teplý svetr, nebo ostatní svršky mi nestačily uschnout.

Takto odpoledně jsem vyšel oknem z domu s dokořán otevřenými dveřmi, což nemohlo nezaujmout Felikse.

Feliks byla dívka na počátku první dekády života, která až do našeho odchodu oddaná a nezištně milovala Felixe. Jestli se jednalo o kocoura nebo saxofonistu nevím, nebo jsem se vyptáváním nechtěl dotýkat křehkých dívčích citů. Jméno milovaného tvora nosila vyvedené propisovkou na tričku v podobě výše uvedeného.

Domnívám se, že pak stejně oddaná milovala Standu, který sice není hezčí než já, ale alespoň se hezky obléká.

Feliks v nás okamžitě odhalila stejně kořatě intelektuální bohatství, jakým sama oplývala, je tedy přirozené, že k nám přilnula a stala se naší společnicí a spolujedlicí nanukových dortů.

Nepálilo jen slunce, ale i dobré bydlo.

Standa zapomenul v erejší mazání Alpou a přišel s nápadem, že bychom se mohli projet na kole. Originalita tohoto nápadu mu získala a já souhlasil. Objeli jsme část okolí a stanuli u přirodního útvaru zvaného ertova stěna.

Jedná se o balvanitý sráz spadající k Vltavě. Do kamen v ústí Vltavy vymlela voda ertovy hrnce. Nad tímto srázem ní obrovské skalisko, sloužící jako vyhlídka.

Skákali jsme po balvanech od hladiny řeky vzhůru a mohli si docíleně asy. Díky delším nohám dávalo se mi lépe.

Za tohoto našeho soutěžení stanula na vyhlídce skupina výletníků, která naše počinání začala sledovat.

Když jsem vylétl vzhůru a Standa vykládal dosažený úspěch, pokýval, zejména v dceřtém směru uznale hlavou a pronesl: „Nó, to lov k nesmí kouřit.“
Nebylo co vytknout pedagogickému působení toho dobrého lovce, proto jsem jej ujistil, že poražený soupeř je skutečně nekuřák a s chutí jsem si zapálil. Domnívám se, že námi dosažené úspěchy mohou být překonány jediným možným způsobem. Posadit na vyhlídku pachole s chronometrem startujícího.

Nejen s krásami kraje jsem se seznámil, ale i s tvrdým životem jeho obyvatel. Lidé ten svoji skývu dobývají v potu obou tváří svých a není proto divu, že dobyté šetří a šetrně s ním hospodají.

Devnáctá kostka z dlešské hry, než skončí jako vydatné palivo, splní spoustu funkcí. Já ji objevil jako nádivku v bramborovém knedlíku, který v rozmačilejších krajích bývá plněn uzeninou i slaninou.

Přiolbívání nadúrod hub bylo zcela pochopitelně rozhodnuto jich co nejvíce posbírat a uchovat do příštích dob. Chystali jsme se na ně do míst těm panenských, přímě na hranici nížiny. Feliks nás při tom hodlala v ruce doprovázet.

Obrátila se na Standova švagra s prosbou: „Pane Lát, můžu jít s klukama?“
PAN Lát byl v tom směru mírně odrostlý dorostenec. KLUCI jsme byli my, Standa a já, muži v rozmachu všeho, co muže zdobí, zakalení nebezpečím a strádáním.

V poměru k obsáhlosti příprav byla samotná akce velice krátká. Prošli jsme koridorem asi padesát metrů, vybrali z kmenů ty nejlepší a obtíženi množstvím, které zaplnilo vanu, jsme byli zadrženi bdělými strážci hranice se psy, z jejichž roty jsme do koridoru vyšli.

Standova sestra, osoba milá a vlídná, ve své dobrotě příliš podléhá svému zlotilému sourozenci.

Poprvé mi ji, spouštějící ulicí, Standa ukázal z jedoucí tramvaje. Naše první osobní setkání bylo pro mne krušné a trpké.

V úasném víkendovém ránu jsem byl jednou vyrušen ze spánku. Prohmatal jsem se ke dveřím a mžoural na neznámou, avšak povdomou mladou ženu s dvěma dětmi.

„Tady máte tatínka.“ řekla a ti dva výlupci se ovinuli kolem mých povolujících kolen.

Hleděl jsem na povdomou tvář a dokonale vzhůru jsem horečně vzpomínal, kde jsem co vyváděl před ty mi roky, nebo jsem v křehkých robátek odhadl natí

roky. K mé hrze se mi v paměti nic nevybavovalo a kdyby se ze schodů neozvalo Standovo chichotání, dozrál bych k doznání dvojnásobné paternity.

I když se mi to v prvním desivém okamžiku tak nejevilo, byli výlupci, díky tomu, že nebyli po mně, normální a ve svém vku milé děti, které kakaový nanukový dort pojídaly všemi částmi obličeje.

Poblížil se čas návratu do pracovního procesu a já sbalil, pohladil vše v kole pohledem a s časovou rezervou pro drobné zádrhele vyrazil k domovu.

Na rozloučenou mi Standa, který ještě stával seděl, že píšit rok tuto cestu absolvujeme na kolekových bruslích. Okamžitě jsem začal řešit problém, jak budeme v těch šílených sešupech brzdít a zastavovat.

Liknavost je Standovi cizí, ale píšit rok se místo jízdy na kolekových bruslích vrhnul do záležitosti neskonale nebezpečnější a riskantnější. Oženil se.

Svoji cestu k rodišti rovněž nemohu charakterizovat jako monotónní a nudnou.

Nad tímto srázem ní obrovské skalisko ...

Standa

Jelikož jsme oba zarytí teamani, je nasnad , že naše první myšlenka pat ila ajíku. Byl nám p islíben šálek našeho milovaného nápoje pod podmínkou, že se nejd íve osprchujeme a p evlékneme.

Byly to kruté podmínky, ale neoblomnost mé sestry Dáši dokázala nás vehnat do koupelny a pouhá p edstava vonícího šálku nás v dob tém rekordní prom nila op t v civilizované lidi a my ístí, suší a upraveni usedli ke stolu, na n mž již ekaly dva hrní ky z kterých se slibn kou ilo.

Le první labužnický hlt znamenal silný šok. Ten nápoj, který nám p edložili aj nep ipomínal ani vzdálen . Za ali jsme zkoumat, co je to za nápoj a jediné, co nás napadlo - teplá voda. Opatrn , abychom neurazili, jsme Dášu upozornili, že ajem se ve všeobecnosti nazývá nápoj, který vzniká zalitím sušených lístk ajovníku v ící vodou a ponechá se t i minuty louhovat. Fakt, že nám do hrnk zapomn la vsypat aj omlouváme toliko radostí z našeho p íjezdu.

Namísto omluvy a nové porce aj se nám dostalo p ednášky na téma - úsporná p íprava chutného aj. Bylo to pro nás skute n šokující. Dozv d li jsme se, že nám p edložený nápoj vznikl p elitím teplé vody p es sítku vrchovat napln né ajem. Tento m l pouze jednu chybi ku - aj v sítku m nili vždy 25. dne v m síci (den zálohy). Jelikož bylo 23.8. nebyl již aj tak silný jako na za átku a proto nám jej, co by vzácným host m, ani ne edili studenou vodou, jak to praktikují oni. Naše liché na ení ji skute n mrzí a to si za svou pohostinnost skute n nezasloužila.

Zahanben jsme srkali teplou vodu a doufali, že se neprojeví její laxa ní úinky a já kone n pochopil, pro si švagr dává do aj sedm kostek cukru. Druhého dne jsme zašli do obchodu a zakoupili n kolik sá k aj k velikému údivu prodava ky. Ta v douc, že jsme u Lát , nám nejprve necht la aj prodat, upozor ujíc nás, že je teprve dvacátého tvrtého a že jsme se snad zmýlili. Když jsme ji p esv d ili, že skute n chceme koupit aj již dnes, podala nám jeden sá ek Více nám necht la prodat. Nebyla schopna si p edstavit, co by u Lát d lali s takovým množstvím aj.

Dalo nám to hodn námahy a diplomatického úsilí, než jsme dosáhli svého.

Když už jsme byli z obchodu venku, ješt jsme se ohlédli a spat ili v krám místní ženy shluknuté okolo prodava ky, která jim n co vzrušen lí ila,

ukazujíc pravou rukou směrem, kterým jsme odcházeli.

Ve Výtoni jsme strávili ještě několik dní, snad týden, nevím přesně. Ale zážitky byly na několik dovolených.

Jakou jsme si vysloužili pověst mezi místními dokumentuje jedna drobná příhoda. Sousedovic dvanáctiletá dcera Jiřina námi přezdívaná Féliks, jelikož co učitelka F. Slovácká si přizdobila tričko nápisem FELIKS se obrátila na mého dvaadvacetiletého švagra: „Pane Láto, můžu jít s klukama na houby?“ Tomu kluky myslela samozřejmě nás dva.

S houbami jsme si vůbec na téhle dovolené užili. Na Šumavu to pak vyvrcholilo, zejména, když nás Ivoš vzal do zakázaného pásma, kde jsme se pro samé houby nemohli dostat ani k „drátům“.

Ivoš nám vysvětlil cestu na rotu Paseň, domluvil u strážce aby nás pustili a my šlapali. Musím podotknout, že jsme šlapali velice dlouho. Bylo nám to podezřelé. Báli jsme se, že jsme se už dostali do Rakouska, jelikož pro nás, laiky bylo nepředstavitelné, že by to zakázané pásmo bylo tak rozsáhlé a že bychom, jako prostí občané byli obránci o takový kus vlasti. Leč dorazili jsme na Paseň. Brána roty však byla strážena jakýmsi nerudným psem, kterému jsme se znelíbili. Marně jsme mu vysvětlovali, že nejsme diverzanti ani Králové Šumavy. Marně jsme se odvolávali na poručíka Láta. Marně jsme mu slibovali, že mu, pokud najdeme nějaké houby, poctivě odevzdáme desátek, pes nás nepustil. Za chvíli jsme tedy u pohraničníky na svou přítomnost upozorovat hlasitě jili. Odešli jsme však z tohoto souboje s psem potupně poraženi.

Už jsme to vzdávali, když vyšel ze dveří roty kuchař, uklidnil psa kusem flaksy a optal se zdvořile co si přejeme. Bylo to opravdu překvapující. Ta slušnost v takové situaci

No, vysvětlili jsme mu, že jdeme za Ivošem a on nás vpustil. Cestou do budovy se přiznal, že se šel podívat ven proto, že mu z hlásků v něm volali, že se u brány pohybují jakási podezřelá individua. Byl to kuchař hrdina a jako jediný kuchař v okolí měl na svém kontě zadržení narušitele.

Jednoho sychravého rána plné mlhy se lesem plížil narušitel. Celou noc putoval hlubokým lesem a stále ještě nenarazil na ony pověstné dráty. Už si myslel, že jsou snad jen propagandistickou pohádkou, když tu před ním drátový plot. Opatrně k němu přiblížil, zavělel a dotkl se ho. Nic. Elektřina v něm nebyla. Vytáhl z ruksaku kleště a začal do plotu vystrhávat díru. Byl to zručný muž a tak se již v krátké chvíli protáhl dírou a v duchu zajásal. Vyšlo to! Dostal

se do Rakouska!

Rozběhl se vstíc lepším zít k m a náhle se před ním z mlhy vynořila jakási budova. Udiven se zastavil a vidl, jak se otvírají dveře a v nich se objevil mladý muž s koučím hrncem. Oba muži na sebe překvapeně zírali. První se vzpamatoval kuchař a výhružně zvolal: „Stůj, nebo stěším.“ Přesto, že si muž nedovedl představit jak by to dokázal, zůstal poslušně stát s rukama nad hlavou a nechal se zatknout proibičivě stráží, probuzenou kuchtičkovým výkřikem.

Ivoš se nás ujal a po malém obědování rozhodl, že vyrazíme na houby. Vyšli jsme na dvůr a tam již čekal připravený gazík. Prošli jsme nevšimavě okolo něj, ale Ivoš na nás zavolal, abychom nasedli, že pojedeme autem. Zdálo se nám to být přílišným luxusem. Vždy podle toho, jakou cestu jsme absolvovali z Frýdavy na Pasekou, jsme nabyli přesvědčení, že se nalézáme pět minut pomaleji ze od rakouských hranic a bylo nám divné, že ještě neslyšíme pověstné tyrolské „hojda-lárid“.

K našemu překvapení jsme gazíkem absolvovali ještě dlouhou jízdu, než jsme dorazili k pravým drátům. Tam nastalo houbové šílenství. Všude okolo nás spousta hub, přičemž se předváděly, jen abychom je sebrali. Nejdříve jsme se na ně náhle vrhli, ale brzy jsme poznali, že se to tímto způsobem nedá. Během dvou minut bychom měli plné tašky a co dál? Takhle se houby nesbírají! Houby se hledají. Má to být příjemná procházka lesem zpestřená tu a tam radostným zvoláním šťastného nálezce, okolo něhož se ostatní sehnou, aby patřičně ocenili jeho úlovek. Ale tady? Tady to byla práce a ne zábava. Po kratší domluvě byla stanovena přesná kritéria která musela houba, jíž se dostane čti být námi sebrána, splňovat. Kritéria byla skutečně přesná, myslím, že ani galerie Krásných hub, existuje-li taková, není tak vybíravá. Poctivě jsme je dodržovali a při sebemenším zaváhání jsme podezřelou houbu nechali napospas vypaseným slimáčkům. Tito však našim počináním nebyli příliš nadšeni, jelikož se mezi spoustou hub jen ztíží prodírali a doufali, že jim příslušný úsek alespoň částečně zprohodníme. I přes tato opatření jsme však brzy neměli do čeho sbírat a tak jsme povolali „taxi“ a opustili houbový blázinec.

Když jsme přijeli zpět do Výton, prosili jsme domorodce, aby nás zavedl do lesa, o němž jsou přesvědčení, že tam nerostou houby. Napřed nám nerozuměli, co po nich vlastně chceme a posílali nás na místa, kde nám slibovali hojnou žet. Nakonec jeden stařík, když jsme mu situaci podrobně popsali a koupili mu v obchodě pivo a partyzánky, nás poslal do lesíka nad pionýrským táborem, kde,

jak byl p esv d en dojdou naše duše klidu.

Askute n . Po n kolikahodinovém bloud ní našel Jirka p t h íbk a hrst lišek a já se mohl pochlubit h íbky t emi a dokonce i jednou bedlou. Sice trošku ervivou, ale bedlou. Š astní jsme se navraceli a hrd si nesli sv j úlovek, jak se na houba e sluší a pat í.

Neobvyklý byl také zp sob sušení námi sesbíraných hub. Bylo jich totiž takové množství, že jsme nev d li kam s nimi. Dáša se však jen pousmála p edvedla nám, jak se u nich suší houby. Zašla s námi k sousedovi a ten nás uvedl do místnosti, kde mimo žárovky u stropu nebylo zhola nic. Jenom na zemi rozložené noviny. Sem jsme porozkládali nakrájené houby a zde se také usušili.

Ješt jednou nás Ivoš pozval na návšt vu Pase né. Tentokrátě nám však musel slíbit, že nás nebude nutit sbírat houby. P ijeli jsme na rotu a po menším ob erstvení mi p edstavil místního šachového p eborníka s nímž jsem si zahrál n kolik partií.

Potom nám Ivoš navrhl, že bychom si mohli jít zast ílet. No, nemusel svou nabídku opakovat. V mžiku jsme byli p ipraveni. Jaké však bylo naše zklamání, když nám dal do rukou malorážky! My se t šili na v tší kalibry. No, ale i tak jsme si p l hodiny p kn zast íleli. Když za námi p íšel Ivoš, hrd jsme mu p edvád li prod raven ter e. Ivoš si je prohlédl a namísto slov chvály a obdivu nasadil nové ter e a požádal nás, abychom do nich st íleli z deseti metr . Nechápv jsme se otázali na d vod a bylo nám vysv tleno, že vyst ílené náboje je nutno vykázat jako trénink st eleckého družstva, což musí doložit ter í s lepšími zásahy, než se poda ilo nám.

Nap ed jsme se cht li urazit, ale pak jsme to vzali.

Když jsme se brali k odchodu, hledali jsme marn své bicykly. Vojáci nám oznámili, že nás odvezou gazem, jelikož mají cestu na Frýdavu a kola již naložili do auta.

astými p esuny pomocí gazu jsme si osvojili elegantní zp sob nasedání. Pravou rukou se odhrnula zadní plachta a elegantními “n žkami“ se zároveň vhupslo do auta. Zejména Ji ího bravurní styl vzbuzoval pat í ný obdiv a u pohrani ník í závist. Na dvo e kasáren bylo pom rn rušno a i okna hust obsazena zevlujícími vojá ky, proto si Ji í dal obzvlášt záležet. Nedbalou ch zí se p íklátíl k autu, mohutn se odraziv vzlétl jako pták (za pochvalného zamru ení davu), v letu odhrnul plachtu a ... strnul. Z útroeb gazíku se proti n mu vytr íly hlavy dvou sve ep se trvá ících vl ák !

Kdyby v tu chvíli Jiřího viděl Tupolev, jistě by měl nám to doporučit. Po shlédnutí jeho letecké etudy by dospěl k názoru, že mohl-li v prudkém letu zabrzdit Jiří, neměl by to být problém ani pro letadlo.

Bylo to tak trochu i štěstí, protože jsme byli již pokojnějším nastupování zjistili, že pod plachtou se ukrývají nejen dva psi a naše kola, ale i osm vojáků jedoucích do stráže. Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby mezi nimi Jirka prudce vletěl.

Svoje jsme si užili i s dětmi a samozřejmě i děti s námi. Jednou jsme kupříkladu šli venku s míčem a zjistili jsme, že David nedovede chytat balón a tudíž se Jiří, rozený pedagog, uvolil ho zasvětit do tohoto umění. Měl na to speciální metodu, která u mne nejprve vzbudila ironický úškrn, avšak po chvíli jsem uznal, že má něco do sebe.

„Podívej se na ruky.“ prokázal Davidkovi. Davidek se podíval a pak i tom se jeho ruky dostaly do ideální polohy pro zachycení míče, který mu do nich Jirka obratně vhodil.

A tak jsme dalších asi deset minut stídavě volali: „Davidku, podívej se na ruky!“, a házeli mu míč. Jemu se to zalíbilo a po každém zdařilém pokusu hrdě sledoval, zda jej všichni patřičně obdivují.

Posléze nás to přestalo bavit a vnovali jsme se s ostatními dětmi. Přibližně po pět minutách nám bylo divné, že se David nezapájí do kolektivu, zašli jsme se po něm ohlížet a našli jsme ho, jak stojí na trávníku za domem a trpělivě hledí do dlaní. Dobrák Jirka odhlásil pro míč a konečně mu jej vhodil do již slábnoucích rukou.

K vrcholným zážitkům estetickým se začala spoluná konzumace nanukových dortů. Oba jsme skutečnými milovníky této mražené pochoutky a není pro nás problém spocívat celý dortík.

Pamatuji, že jsme jednou v olomouckém Nealkobaru dostali chuť na nanuká a tak jsme si objednali každý jeden. Když nám šéfkuchař přinesl žádané, lajn jsme mu vytrhli talířky z rukou nemohouc již ovládnout své choutky. Jaké však bylo naše zklamání, když jsme na talířcích spatřili toliko tvrdky dortů.

„Co to má být?“ otázal se Jirka překvapen, „Chtěl jsem každý jeden nanukový dort!“

„Správně,“ přitakal šéfkuchař, „proto jsem vám každému přinesl jednu porci nanukového dortu, tak jak jste si přáli.“

„Špatně jste nám asi rozuměli dobrý muži. My chtěl každý jeden nanukový dort. Ne jednu porci.“

Íšník na nás nev ícn z íral, ale když jsme mu sv j požadavek zopakovali, omlouvajíc se, za al t esoucí se rukou sbírat p inesené porce.

„Nechte to tady a doneste nám každému ještě jeden nanukový dort. A bez šleha ky!“

Musím p iznat, že ani vzruch, který jsme svou neobvyklou objednávkou zp sobili, ani pozornost host a ani neomalené nazírání personálu z kuchyn nám nezkazilo chu a my všechno p kn spocívali.

Je tedy celkem pochopitelné, že když jsme v široké nabídce místního konzumu objevili nanukové dorty, okamžit jsme na n dostali chu a každý si jeden zakoupili. Bylo nám však jasné, že chceme-li svou dávku sníst v klidu a ne pokoutn n kde v skrytém koutku, budeme muset koupit jeden i Davidovi a Ivošovi.

Když jsme se s mlsem objevili u Lát, bylo to radosti, jak na Starém b lidle. Dítka jsme usadili na zem ke st n , každé dostalo svou porci a my, pohodln usazení u stolu jsme mohli mlsat a p i tom sledovat, jak se s nanuká em potýkají David s Ivošem. Až nyní jsme pat i n docenili fakt, že v krám m li toliko dorty okoládové, které obvykle neoblubujeme. Tmavá barva totiž dala vyniknout flekm a skvrnám, které záhy pokryly oba chlapce, jakož i podlahu v okruhu cca dvou metr . Byl to tak fantastický zážitek, že Ji í nevydržel, odb hl pro sv j fotoaparát, když dal svou nedojedenou porci pohlídat psovi Doranovi (mn zjevn ned v oval) a ob toval jeden snímek.

N kolikráté byl vzpomínán Jirk v fotoaparát Pionýr a bylo použito n kolika pádech i sloveso fotografovati. Bylo by jist p íhodné doplnit tuto pam tihodnou publikaci n kolika pam tihodnými fotografiemi. Le ...

Byla zde i vypsána sout ž o lepšího fotografa. Polovi ku filmu fotil Jirka a polovi ku já. Sta ilo jen porovnat první a druhou polovi ku filmu. Jenže ...

Dal jsem film zpracovat Ervínovi. Tento zkušený fotograf, když mi jej druhý den p inesl, tvá il se velice tajupln .

„Už jsem vid l hodn , ale tohle ještě ne,“ p iznal se a ukázal mi vyvolaný film. Já toho tak moc jako on nevid l, ale zíral jsem taky. Polovi ka filmu byla erná a druhá ístá - pr svitná! Pochopiteln jsem se zajímal která je první a která druhá. To mi však nedokázal ur it a tak dodnes nevíme, kdo z nás dvou je lepší fotograf.

U Dáši jsme se též seznámili s jednou její sousedkou-kamarádkou, která upoutávala pozornost svou výškou. Neustále jsme se v její p ítomnosti p eli, zda by dokázala i na ja e p ebrodit Lipno. Že to dokáže v lét , p i nižším stavu vody nám bylo jasné. Byla to dobrosrde ná žena a nebylo na ní vid t, že by se

na nás pro naše vlně špičkování zlobila. Dokonce pomáhala Dáša s přípravou oběda - bramborových knedlíků.

Když jsme si pak na něco pochutnávali, najednou se Jirka zarazil. Zatvářil se překvapeně. Znáte ten případ, když zjistíte, že máte v ústech něco, co tam asi nepatří. Nejdříve jazykem opatrně pojedete po zubech a po úlevném zjištění že žádný nechybí obrátíte pozornost k neznámému předmětu. Když pomocí jazyka usoudíte, že to není nic co by stálo za spolknutí, vyplivnete to. Přesně tak se zachoval i Jirka. Svou etudu zahrál perfektně a výraznou mimikou strhl na sebe pozornost všech obědvajících. Strnule jsme sledovali jeho vylekaný obličej. Pak něco vyplivl na stůl. Kutálelo se to kutálelo, až se to zastavilo před Dášou. Byla to červená kostka zlověne nezlob se.

„Šestka,“ vydechla Dáša při pohledu na šestteček, „můžeš ještě jednou.“

Je pochopitelné a našim naturelem přiznané, že jsme patřičně využili své mobility a podnikali kolmé výlety po okolí. Mrzelo nás, že možnosti byly omezené ale i tak se dalo navštívit pár přírodních a zajímavých míst i bez zbytečných natahovánek s pohraničáky.

Takovým byl i náš zájezd na Čertovu stenu. Nevím jak pro Jirku, ale pro mne, který o této zajímavé lokalitě věděl toliko že je součástí Mé vlasti, byl pohled na tu masu kamení fascinující. Když jsme se patřičně nakochali, zachtělo se nám sejít dolů, abychom zjistili, jak to vypadá zespodu. Stojíce na břehu divoké Vltavy chytajíc již kleně do vykloubených křepíků padli jsme na nápad dát si závod v běhu na Čertovu stenu. Od myšlenky k činu není u nás nikdy daleko, zejména jedná-li se o něco bláznivé a tak, vylosovav si startovní číslo jedna, zmákl jsem stopky a vyběhl vzhůru.

Na vrcholku seděla rodinka a sledovala jak se junácky pasuji s balvany. Jejich obdivné výkřiky a nadšené povzbuzování mi posloužilo jako doping a mým běh byl skutečně fantastický. Vyběhl jsem, vydýchal se a dal znamení Jirkovi.

Musím zde přiznat, že byl-li mým během přihlížející rodinkou obdivován, pak Jirka v letěji přímě fascinoval. Doslova vyletěl na vrchol a mým během se hravě překonal. Otec rodinky nás dával nadšeně za vzor svým dvěma chlapci. Když jsem seděl vedle nich a sledoval Jirka v běhu, naslouchal jsem jeho nadšeným triádám.

„Vidíte, to jsou sportovci! To chce trénink, životosprávu a hlavně nekouřit.“
Slyšíš Milane, nekouřit!“

Kdo zná Jirku, ten již ví, jak tato demonstrace správné životosprávy dopadla. Jirka překonal poslední balvan, vítězně zoslavně porovnal svůj běh s mým a spokojeně si zapálil cigaretu.

Navštívili jsme také Lipno (vesnici) a na zdejší pláži jsem první uviděl dovolenkující z mecké rodiny. Nevěděl jsem zírat na jejich "stany" vybavené lépe, než na které vesnické domky. Měli tam všechno, dokonce i oplocení. Nechápal jsem jejich počinání. Když touží po zajímavé dovolené, měli by opustit domácí pohodlí a pokud hledají pohodlí, měli by zůstat doma.

Projevili jsme přání vykoupat se v Lipnu a poptali se tedy Dášu, kde by se to dalo nejlépe uskutečnit. Vysvětlila nám, že je tu sice upravená pláž, patří pionýrskému táboru, ale v této pokročilé době se již nepoužívá, jelikož si není možno představit lovce, který by se v Lipnu koupal. Vzpomněla na kolik odstrašujících případů, kdy podobní odvážlivci doplatili na svou šílenou odvahu minimálně zápallem plic.

My se však nedali odradit a vybrali se na koupaliště. Dáša, jelikož ještě nic podobného neviděla, teple naoblékala děti a vydala se s námi. Cestou jsme potkali na kolik lidí, kteří, když se dozvěděli o se jednání, přišli se k nám. A tak naše dovádění ve vodách Lipna mělo mnoho svědků a dlouho se uchovalo v paměti domorodců. Dokonce kousek dál jeden radostně poskakující rybář vystavoval na odívání kapitální úlovek, nikdo mu však nevěnoval pozornost, všechny zraky se upínali na nás, otužilce. Neodvažují se představit si, co z této epizodky vzniklo mnohaletým ústním předáváním za horor.

Když jsem po letech slyšel vyprávět o dvou otužilcích, které museli na Nový rok vysekávat z ledu ... no, ale to snad ne.

Po těch dvaceti letech jsme ve Výtoni trávili dovolenou právě v tom táboře. Tehdy již patřil policii a právě policajti se sem jezdili rekreovat.

Jak se lidé mění! Těm celý týden našeho pobytu totiž přšelo a teplota nepřipomínala parné léto. A tak rekreující se policajti, sedíce zachumláni do teplých svetrů ve svých chatkách přikládali polínka do kamínků a otevřenými dveřmi sledovali naši partu (Dáša, Lenka, Tereza, Jakub, Zdeněk a já) jak v dešti, od ní pouze v plavky s osuškami v rukou se pravidelně chodíme koupat do Lipna.

Musím bohužel přiznat, že Jiřík se projevil co sportovník každým coulem a absolvoval kolmo i cestu zpátky. I když švindloval a snažil se mě přesvědčit, že úsloví o tonoucím a stěblu aplikováno do cyklistické věci zní - Cyklista v nouzi se i kombajnu chytá.

To však nic nemění na faktu, že jeho sportovní duch se zvýšil. Já se vmlouval, že chci déle pobýt s Láťovými, ke kterým mám teď tak daleko.

...radostn poskakující rybá vystavoval na odiv sv j kapitální úlovek ...

Byla to skute n báje ná a dobrodružná cesta a nedovedl jsem si p edstavit, že by nás mohl n kdo trumfnout.

N kdy okolo roku 1995, tedy tém po dvaceti letech já vím, že je to osmnáct, ale píšu tém i proto, že nevím, p esn rok jsem sed l na nám stí ve Frymburku. Tedy sed l jsem pochopiteln na lavi ce u par íku. Pozoruji cvrkot okolo a tu od p ívozu p ijel kovboj na koni. Stetson, vesta, holínky, opasek, kolt - kovboj. Pomalu p ijel k par íku, sesedl s kon , kterého zavedl na trávník, svázal mu p ední nohy, vzal sedlovou brašnu a p isedl si ke mn na lavi ku. Z brašny vyndal mapu, rozložil si ji na kolenou a za al studovat.

„Myslíš,“ obrátil se na mne ukazujíc prstem v map , „že bych mohl jet do Krumlova p es Sv tlík?“

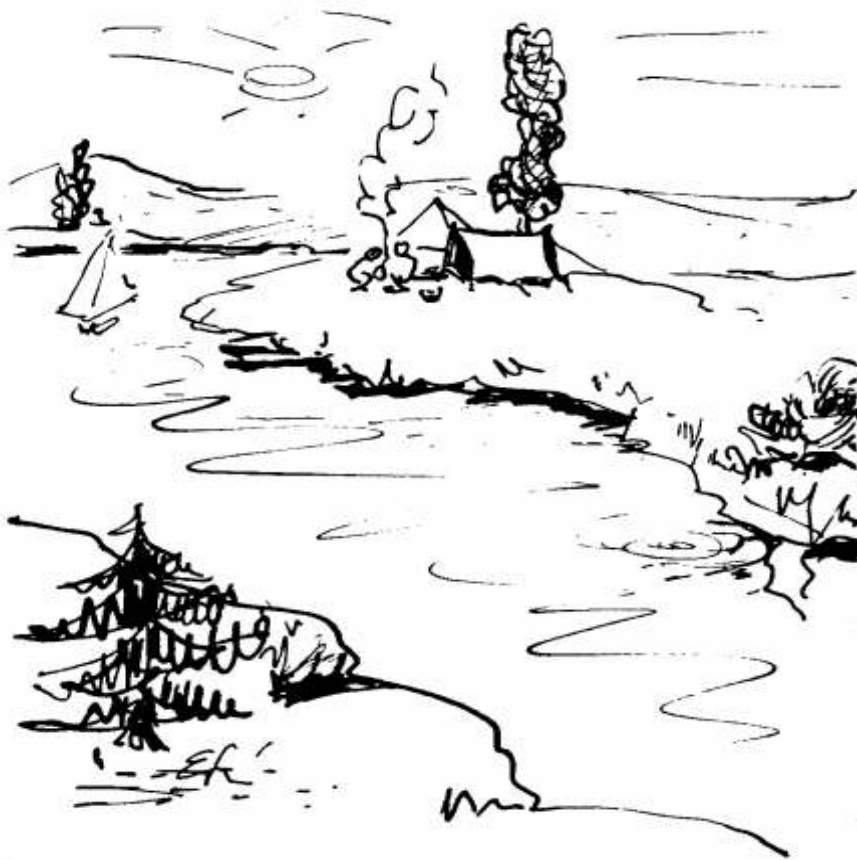
Podíval jsem se na jeho kon a promítl si v duchu naše zkušenosti.

„Ten k by musel být mnohem menší, musel by mít krátké, zahnuté r žky a musel by se jmenovat Kamzík horský.“ opá il jsem. Pak jsem mu popsal jak ta cesta vypadá. Zatvá il se zklaman , ale tu se ozval jakýsi mladík, který obdivoval jeho o e a slyšel náš rozhovor.

„Kam jedeš?“ zeptal se a po odpov di, která mi vyrazila dech mu ukázal na map turistickou cestu, která jej dovede polními a lesními cestami, které prosp jí i koníkovi až do cíle, do **Brna!**

Musel jsem uznat, že ten chlapík nás trumfnul. Jeho cesta byla jist romanti t jší než ta naše, ale nevádí, ur it nebyla tak dobrodružná. A zcela ur it nezažil tolik srandy.

A kdybych si ml vybrat s kým na cesty, dal bych p ednost Jirkovi p ed jakýmkoli kon m.

Došlo (mi) po uzáv rce

Standa

O tom, že v těchto neklidných končinách je pes pro lovka víc než služebník, jsme se mohli předpokládat. A dobrý pes, dobře vycvičený, je hoděn více než titulu nejlepšího lovka, stává se právoplatným členem rodiny.

Dlužno podotknout, že k takovýmto patilím Doran, kterého si domácí všemožně předcházeli. Zejména na stravu si nemohl nikterak stěžovat.

K nám zachovával rezervovaný, až přezíravý postoj a to až do chvíle, kdy ve své misce našel namísto své porce boků dva kusy šunkového salámu. Sedl si k misce a zmateně zíral na nás dva, jak podezřele mlaskáme. Na jeho žalostné vytí přibíhala sestra Dáša. Okamžitě odhadla situaci.

„Kde má Doran maso?“ zvolala výhrůžně. Byla to však pouze eufemická otázka, jelikož jsme ještě všechno nesnázili.

„Však jsme mu za to dali náš salám.“ bránili jsme se. „To je snad náhrada víc než dostatečná.“

„Náš Doránek je zvyklý jíst pouze kvalitní krmivo a na jaký salám není zvyklý.“

Pracovník psa uklidnila a když mu dala roštěnkou, připravenou k obědu, ani nás nepokousal. Pouze si na nás do konce pobytu dával pozor a zejména svou misku ostražitě hlídal.

Když jsme pak k obědu jedli krupičnou kaši, připomenula Dáša, že i ona se jednou dostala do podobné situace.

Jely s matkou navštívit dědečka a babičku do Kostelce nad černými lesy. Dorazily navečer a když je kostelecká babička přivítala, spráskla ruce a zvolala: „Co já vám dám k večeři? Párky jsem už slíbila Filince a Brokovi.“

Oba zmínění psi radostně zavrtali ocásky a bželi ke svým miskám.

No, babička si nakonec poradila, když vzácné návštěvynaservírovala chleba se sádlem a cibulí.